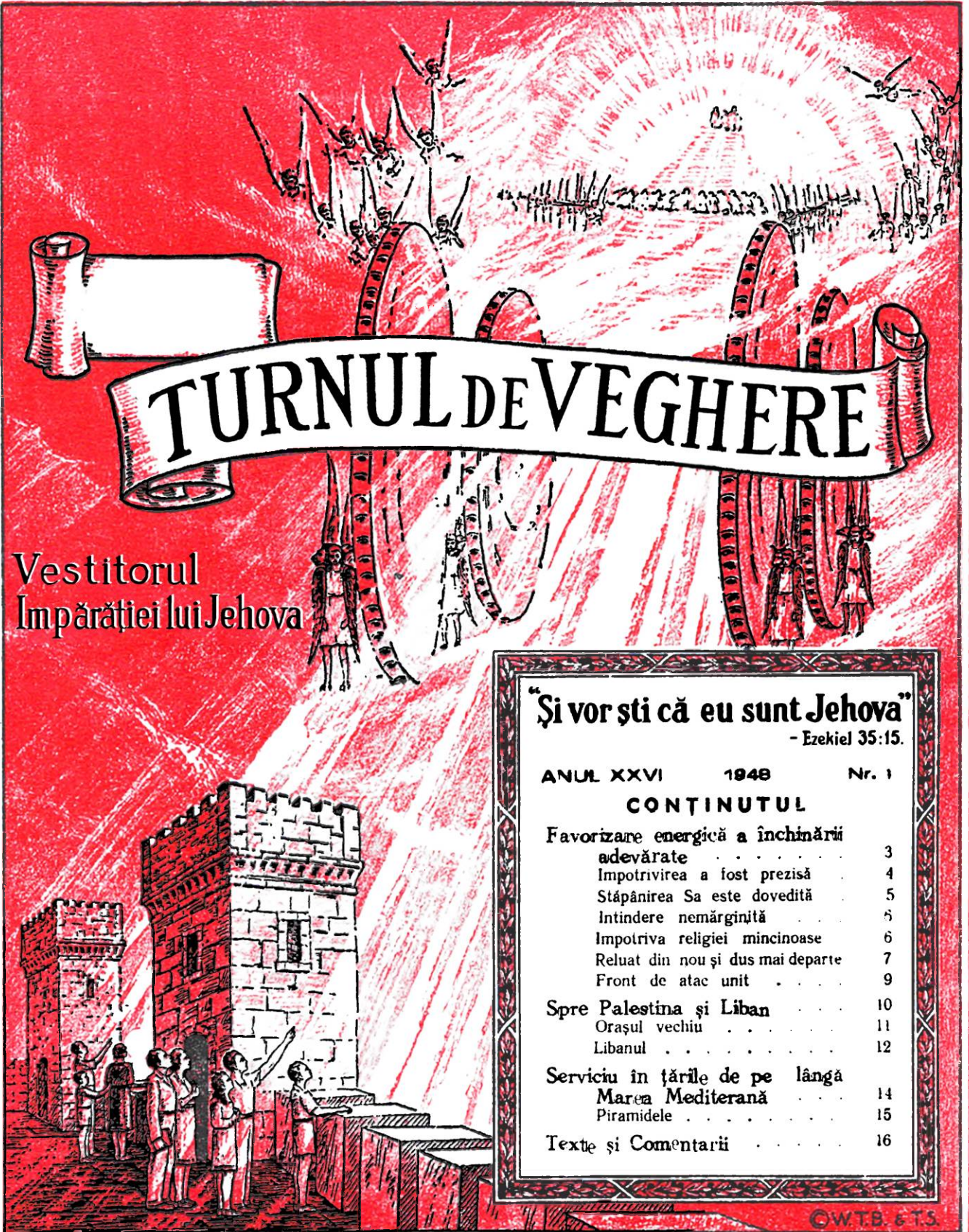

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

„Și vor ști că eu sunt Jehova”

— Ezekiel 35:15.

ANUL XXVI

1948

Nr. 1

CONȚINUTUL

Favorizare energetică a închinării	
adevărate	3
Impotrivirea a fost prezisă	4
Stăpânirea Sa este dovedită	5
Intindere nemărginită	5
Impotriva religiei mincinoase	6
Reluat din nou și dus mai departe	7
Front de atac unit	9
Spre Palestina și Liban	10
Orașul vechiu	11
Libanul	12
Serviciu în țările de pe lângă	
Marea Mediterană	14
Piramidele	15
Texte și Comentarii	16

© W.T.B. & T.S.

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” ISAIA 43:12

Apărătilor în Editura
ASOCIAȚIEI MARTORII LUI IEHOVA DIN ROMANIA
 Persoană juridică morală
 București 2, str. Basarabia Nr. 38

Redactată și publicată de către:
WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY
 117, Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U. S. A.
 Funcționari:

N. H. KNORR, Președinte **GRANT SUITER, Secretar**

„Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova; și mare va fi
 pacea fiilor tăi”. — *Isaia 54:13.*

lui a dovedit-o credincioșia lui Dumnezeu. Aceasta a dat asigurarea că El va îndeplini legământul Său cu Abraham de a binecuvânta toate națiunile pământului. Ea dădu convingerea nezdruclită că legământul Său cu David pentru împărăție nu va da greș, ci la timpul hotărât va apărea Moștenitorul lui mesianic și la timpul hotărât va întemeia împărăția în mâna Sa puternică. W 15, 12.

9 Februarie

Ci voi zdrobi dinăuntru lui pe potrivnicii lui, și voi
 lăsa pe cei ce-l urăsc. — *Ps. 89:23.*

Legământul lui Iehova pentru împărăția vecinică nu va da greș, va dăinui ca soarele și luna. (89:34-37). Deaceia, aceia cari sufăr ocară deoarece ei urmează pe urmele pașilor unsului lui Dumnezeu, Isus Christos, se vor împărtăși de bunătața lui Dumnezeu și vor vedea hotărâgul de fier al Regelui Său cum va fi aplicat tuturor dușmanilor lui Mesia: „Unde sunt, Doamne, îndurările Tale dintâi, pe care le-ai iurat lui David, în credincioșia Ta? Adu-Ți aminte, Doamne, de ocară robilor Tăi, adu-Ți aminte că port în sân ocară multor popoare; adu-Ți aminte de ochile vrășmașilor Tăi, Doamne, de ochile lor împotriva pașilor unsului (Mesia) Tău.” (89:49-51). În mod inevitabil (ce nu poate fi înfrânt), toate națiunile cari sunt dușmane Regelui une al lui Iehova, preumbrat prin David, merită un sever tratament din mâna lui Dumnezeu, în conformitate cu cuvintele psalmului profetic. W 1, 5.

10 Februarie

Eu lmi pum viața pentru oi. — *Ioan 10:15.*

Numai oile beneficiază de moartea Sa ca jertfă de răscumpărare. Numai pentru acestea Si-a pus El viața Sa. Oile „turmei mici”, înălțurului staulului special al aranjamentului legământului abrahamic, sunt cele dintâi cari beneficiază de moartea Sa. Aceasta, deoarece meritul jertfei Sale de răscumpărare se aplică mai întâi la ele, datorită credinței lor în decursul acestei perioade de timp dela moartea Sa și până la sfârșitul final al acestei lumi nelegiuite, în Armaghedon. Din pricina acestor prime foloase, ei sunt favorizați să intre în împărăție și să sadă împreună cu Christos pe tronul Său ceresc, precum și să domnească împreună cu El o mie de ani. Dar Isus puse viața Sa în moarte pentru toate oile, înclusiv acelea cari câștigă viața vecinică pe pământ sub împărăția cerurilor. Aceasta este adevărat, deoarece viața pe care a jertfit-o El, pentru alții, era viață umană pământească. Toti acei cari doresc viață vecinică, trebuie să devină oile Sale. Pentru unii ca aceștia muri El. W 15, 5.

11 Februarie

Și Moise aduse pe Aaron și pe fiil săi și-i spălă cu apă. — *Lev. 8:6.*

Aaron în starea sa de curățire preumbrea pe omul perfect Isus pe vremea când se aduse pe sine în deplină consacrare lui Dumnezeu spre a face ceea ce aci înainte era voiața lui Dumnezeu pentru El. (Evr. 7:26). Dar în ce privește pe credincioșii urmași ai lui Isus, cari sunt recrutați din mijlocul urmașilor păcătoși ai lui Adam, aceștia au nevoie de curățire, întrucât sunt spălați în apele adevărului cresc. După cum Moise spălă pe fiil lui Aaron, tot așa spălă Isus pe cei alți membri ai preotiei regale, biserică. (Ef. 5:25-27). Supunerea de a fi spălat, simbolizează ascultarea persoanei de adevăr până la punctul de a intra într-o învoială cu Dumnezeu de a face voia Sa și apoi de a fi născuți din apă (adevăr) și din spirit (Ioan 3:3, 5). Aceasta înseamnă că ei au fost născuți de Iehova Dumnezeu prin spiritul Său,

12 Februarie

Iată ce ai făcut, și Eu am făcut. Ti-am închinat că Eu sunt ca tine. Dar te voi mustra, și îți voi pune totul sub ochi! — *Ps. 50:21.*

Religionistii nelegiuiți au judecat că Dumnezeu ar fi întocmai ca ei. Ei au stabilit propriul lor standard uman, și apoi au vorbit de Dumnezeu ca și când El ar aproba aceste standarde și ca și când El ar întrebuinta neacești religionisti spre a fi predicatorii și reprezentanții Săi. Acum, timpul de cercetare și judecată este aci. Tăce-va Dumnezeu mai departe? Nu: și El nu țese El a ridicat pe martorii Săi și prin aceștia a trimis mesajul Său de judecată. Prin el, Dumnezeu demască pe cei nelegiuiți ca făcându-și corectarea întru sinea rea pe care aceștia au făcut-o cu privire la Dumnezeu. Prin martorii Săi credincioși, El pune chestiunea în mod clar înainte pentru public, sub ochii celor nelegiuiți. Astfel justifică El partea Sa de legământ, dovedind că El nu este părtinac la nelegiuirea oamenilor cari nu trăiesc în conformitate cu legământul. W 1, 7.

13 Februarie

Moise și Aaron au intrat în cortul întâlnirii, când au ieșit din el cu binecuvântat pentru ei. Și slava Domnului s'a arătat întregului popor. *Lev. 9:23, 24.*

Dacă Iehova nu ar fi accentuat preotia aaronică ca adevărată și calificată, El nicidecum nu ar fi trimis forul Său miraculos din stălmul de nor de de-asupra cortului întâlnirii spre a mistui rămășițele jertfei de pe altar. Aceasta a fost prima ocazie când Aaron, însoțit de Moise, a intrat în Sfânta Sfintelor cortului întâlnirii, înaintea prezentei lui Dumnezeu, reprezentată acolo. Deaceia, intrarea lor reprezenta urcarea lui Isus la cer și apariția în măreata prezentă a lui Iehova cu meritul jertfei Sale. Faptul că ei au ieșit de acolo afra-vii și au binecuvântat poporul, preumbrea venirea lui Christos Isus, care este atât Marele Preot, cât și Mai Marele Moise, în împărăția Sa de o mie de ani a binecuvântării pentru omenire. — *Evr. 9:27, 28, W 15, 6.*

14 Februarie

Tot astfel, Domnul are milă de Sion, și mângâie toate dărmăturile lui. El va face viața lui ca na Rea și pământul lui uscat ca o prădină a Domnului. Bucuria și veselia vor fi în mîlocul lui, multumiri și cântări de laudă. — *Isa 51:3.*

Mica rămășiță persecutată din 1918 și pe însoțitorii ei de bine i-a înmulțit Iehova Dumnezeu spre a fi atîta astăzi, după circa treizeci de ani. El a mângâiat pe pământ locurile pustite altădată ale organizației Sale Sion. Ceea ce era altădată o pustie datorită acțiunilor nelegiuite a dușmanului în decursul primului Războiu Mondial, a fost făcut acum să înflorească întocmai ca Edenul, și să se împodobească cu martorii Săi și fructele lor creștine întocmai ca o grădină a lui Iehova. Partea vizibilă a organizației Sale Sion este singura organizație de oameni, care este fericită într-un sens adevărat și temeinic Bucuria, veselia, multumirea și noua lor cântare melodioasă cântată spre mărirea lui Iehova Dumnezeu și împărăția Sa nu vor înceta nicidecum și nici nu se vor micșora. Ei sunt poporul Său eliberat. W 15, 1.

15 Februarie

Isus le-a pus înainte o altă pildă, și le-a zis: Împărăția cerurilor se seamănă cu un om care a semănat o sămânță bună în țărîna sa. — *Mat. 13:24*

Parabola prezintă asemănarea unui timp pământesc al sămănăturilor și secerișului cu împărăția cerurilor sau împărăția lui Dumnezeu. Aceasta nu seamănă împărăția nevăzută, cerească a lui Dumnezeu, pe care a întemeiat-o peste pământul nostru în anul 1914 d. Chr. când instală pe Christos Isus pe tronul ceresc, ca să domnească pentru El în mijlocul dușmanilor Săi. În armonie cu împlinirea tuturor parabolilor în legătură cu împărăția cerurilor, aceasta trebuie să se refere la organizația văzută pe pământ a poporului lui Dumnezeu, a acelor cari sunt aspirații pentru împărăția cerească împreună cu Christos. Parabolele arată cum această organizație este adunată împreună și cum lucrează ea. Acela, care a fost începutul acestei organizații văzute pe pământ, împreună cu speranțele împărăției, era Christos Isus. Deaceia, El predica împărăția ca aproape. W 15, 8.

Favorizare energetică a închinării adevărate

„Cu Dumnezeu vom face isprăvi mari, și El va zdrobi pe vrăjmașii noștri”. — Ps. 60:12.

REGELE LUI IEHOVA. Mesia se află în înaintare ce nu poate fi oprită. El este Stăpânitorul legal, pe care Dumnezeu L-a ridicat pentru o lume nouă a dreptății și care acum vine în proprietatea Sa. El preia puterea deplină peste pământ fără niciun motiv egoist; pentru că El o face în cele din urmă spre slava lui Dumnezeu și spre binele statornic al oamenilor de bine; și aceasta, desigur, va fi spre binecuvântarea tuturor semintilor și popoarelor pământului.

² Astăzi sunt în curs mari mișcări printre oameni, ca să întindă puterea unor anumite feluri de stăpânire politică și să întindă mai departe domeniul de putere al unor anumite ideologii economice și sociale. Democrațiile apusene se tem de pătrunderea și creșterea copleșitoare a comunismului, și puterile comuniste se uită bănuitoare la activitatea vie a democrațiilor capitaliste. Fiecare din cele două mari blocuri se păzește de încercuire de către celălalt. Cele mai multe religii ale creștinătății și-au ales, să se agațe de democrațiile apusene; însă Regele lui Iehova, Mesia, nu este partasul nici al unuia și nici al altuia din cele două blocuri mari concurente. El nu conduce nici pe unul și nici pe altul la suveranitate peste partidul opus lui. El nu este devotat niciunei mișcări politice inspirată omeneste, ca să stăpânească această lume veche sau să o facă vecinică, deoarece ea este osândită la moarte și este aproape de sfârșitul ei catastrofal. El se consacra exclusiv creării unei lumi noi a dreptății, cum este făgăduit în scrierile Cuvântului lui Dumnezeu, a lui Iehova. Prin favorizarea închinării adevărate lui Dumnezeu, de care se ocupă acum energetic în întreg universul, se urmărește strângerea tuturor celor ce voiesc de partea lui Iehova, a Celui Prea Înalt al întregii creații, unde I se pot închina credincios ca Dumnezeului viu și adevărat. Numai devotamentul unit al tuturor creaturilor, cari trăiesc pentru Dumnezeu Cel Prea Înalt, și închinarea lor comună lui Dumnezeu va avea ca urmare pentru totdeauna pace universală, fericire și statornicie.

³ O mie nouă sute de ani de așteptare par destul de lungi pentru un Rege imputernicit ca stăpânitor de către Dumnezeu, înainte de a apuca cu energie frâiele guvernului Său; și Regele uns al lui Iehova a așteptat în smerenie tot timpul acesta. Această așteptare lungă a fost prezisă în profetiile Scripturilor ebraice: și descoperă, cât de îndelung răbdător și indulgent este Iehova Dumnezeu față de aceia, cari au mers pe căile lor politice, sociale și religioase. Mai demult Regele David, pe tronul său în Ierusalim, a recunoscut că Regele viitor mesianic este mai distins decât el și că urmașul său va fi domnul său; David a zis: „Sezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale”. (Psalm 110:1). Pentru că Regele mesianic a rămas nesdruncinat credincios până la moarte ca om perfect pe pământul lui Iehova Dumnezeu, și pentru că și-a depus viața perfectă omenească, pentru că să poată da viață vecinică tuturor acelorora, cari vor fi supușii Săi credincioși, a fost înălțat la dreapta lui

Iehova în ceruri. Jertfa Sa are într-adevăr puterea să șteargă vina păcatului tuturor acelorora, cari îl primesc ca Rege și îndeplinesc cerințele Sale.

⁴ Regele David din Ierusalim n'a trebuit să facă serviciu de preot, dar în timp ce s'a ocupat cu afacerile guvernului, a mers în fruntea închinării lui Iehova Dumnezeu. Acela, pe care David L-a numit „profetic Domnul său, a trebuit să fie urmașul său, un „fiu al lui David”, dar în același timp a trebuit să fie un Rege mai înalt decât strămoșul Său David. Mai departe, Domnul și Regele viitor al lui David a trebuit să fie un mare preot pe tronul Său și să domnească vecinic. Niciodată nu va fi lipsă de un urmaș pentru El din cauza morții Sale. David a profetizat aceasta în Psalmul 110 amintit mai sus prin cuvintele: „Domnul a jurat, și nu-i va părea rău: „Tu ești preot în veac, în felul lui Melchisedec”. (Ps. 110:4). Jurământul lui Iehova este irevocabil. Prin acesta Christos Isus a fost făcut mare preot după rangul lui Melchisedec, a fost lui preot și rege. Prin jertfa Sa omenească pe pământ, Isus a adus una și singura jertfă, care are valoare pentru oameni, și prin aceasta Isus s'a dovedit ca un adevărat preot mare, Iehova Dumnezeu a învâțat pe acest mare preot din morți și l-a dat intrare împreună cu jertfa Lui la cer, ca să o poată prezenta lui Iehova Dumnezeu spre binecuvântarea omenirii. (Evr. 10:12, 13; 6:20; 7:1-28). Christos Isus este mare preot și de asemenea Rege. De aceea când pășeste ca Rege la faptă, este adânc interesat la închinarea lui Iehova ca a adevăratului Dumnezeu, și favorizează cunoștința și închinarea lui Iehova pe întreg pământul.

⁵ În decursul celor nouăsprezece sute de ani, când Christos Isus, marele preot, a trebuit să aștepte la dreapta lui Iehova în ceruri, El a făcut serviciu credincios spre folosul tuturor urmașilor Săi: consacrați și supușii Săi de pe pământ, ca să-i pregătească și să-i facă capabili să domnească la timpul hotărât cu El în ceruri. Acum a sosit împărăția lui Iehova Dumnezeu pentru acest pământ; și marele Dumnezeu a imputernicit pe Regele Său Christos Isus ca să slujească ca regent pentru El. Timpul pentru împărăția lui Iehova Dumnezeu, a sosit în 1914, adică înainte cu treizeci și trei de ani. Timpul și spațiul nu ne permit aici ca să examinăm mai deaproape acest fapt ce se poate dovedi, dar în acel an plin de evenimente s'au sfârșit cele „sapte timpuri” ale păgânilor. Ele s'au început cu 2520 de ani mai înainte, adică cu răsturnarea ultimului dintre regii pământului din seminția lui David, cari au domnit pe tron în Ierusalim, când și-a pierdut coroana și tot ce a simbolizat ea, și când orașul său regal, Ierusalimul, a fost călcat în praful de sub picioarele păgânilor, cari au fost porniți la atac mondial. Aceasta s'a întâmplat în anul 607 î. Chr. Închinarea la Iehova a suferit în acel timp de asemenea pagubă, deoarece templul inspirator de venerație al închinării lui Dumnezeu din Ierusalim a fost distrus și diferitele sale unelte ale serviciului au fost luate de către jefuitor.

¹ Pentru că nu este înaintarea de acum, căreia nu s'a se poate sta împotrivă, a lui Christos o mișcare egoistă?

² Pentru că nu este El amestecat la acest sau la acel bloc mondial, cari se combat astăzi?

³ Cum a fost prezisă așteptarea Sa lungă; pentru că la dreapta lui Dumnezeu?

⁴ Pentru că favorizează El ca Regele în oficiu închinarea la Iehova?

⁵ Pentru că a sosit timpul pentru împărăție în anul 1914 î. Chr.?

IMPOTRIVIREA A FOST PREZISĂ

⁶ În decursul întregului timp, cât a existat vechiul regat al „casei lui Iuda, dela urcarea pe tron a Regelui David în anul 1077 î. Chr., până la ultimul său urmaș bărbătesc și deci până la prăbușirea Ierusalimului în anul 607 î. Chr., acea împărăție a trebuit să lupte pentru dreptul său dat de Dumnezeu, de a domni în mijlocul unor națiuni puternice înarmate. Acum, s'a început peste noi ziua, când împărăția lui Iehova a fost întemeiată în mâinile Christosului Său, ca să-și întindă puterea din cer până în toate părțile pământului nostru.

⁷ Învățăturile biblice nu îndreptătesc părerea că, la sfârșitul timpurilor națiunilor, în anul 1914 d. Chr., când Iehova Dumnezeu și Christosul Său și-au încercat puterea împărăției, națiunile păgâne, inclusiv creștinătatea, vor saluta înnoștrirea ca mântuirea popoarelor și vor ceda regenta lor lui Iehova și lui Christos, ca „stăpânirilor celor mai înalte“. (Rom. 13:1). Părerea, că în acel timp sfârșinirea și sistemele de putere ale națiunilor vor dispărea imediat și această lume va intra imediat într-o perioadă de pace neîntreruptă, se contrazice cu profetia biblică. Christos Isus a știut mai bine și nu a așteptat ca aceasta să se întâmple din 1914 d. Chr., deoarece Psalmul profetic, L-a înstrăit după cum urmează, pe Regele și preotul după rânduiala lui Meșiselec: „Domnul a zis Domnului meu: Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrămașii Tăi sub picioarele Tale. Domnul va întinde din Sion toașul de cârmuire al puterii Tale, zicând: Stăpânește în mijlocul vrămașilor Tăi!“ (Ps. 110:1, 2). Aceste cuvinte îi anunță, că — indiferent de faptul, că cele „sapte vremuri“ de domnie neconturbată a națiunilor au trecut — El trebuie să dea o luptă la preluarea puterii împărăției. Nu vor voi să-L aibă ca Rege.

⁸ Biblia raportează credincios, ce s'a întâmplat înainte cu nouăsprezece sute de ani și mai înainte, adică ce fel de evenimente istorice, pentru că acele întâmplări au preumbrat cursul istoriei pământești a secolului nostru al douăzecilea. Nici națiunea iudaică ca întregime și nici națiunile păgâne și nici împăriul roman n'au dorit în primul secol pe Isus ca Regele unei lumi noi. Națiunile păgâne, firește că nu L-au dorit, pentru că n'au voit să-L cedeze puterea lor politică. Pe de altă parte, nu L-a voit națiunea iudaică, pentru că atunci ar fi trebuit să-și părăsească religia dezvoltată în mod deosebit, iudaismul, și ar fi trebuit să treacă sub stăpânirea Regelui mesianic a închinării adevărate lui Iehova Dumnezeu. În loc să facă aceasta, ea a voit mai bine să rămână sub stăpânirea politică a păgânilor. Impotrivirea în contra lui Isus Christos, în contra Regelui uns al lui Dumnezeu pentru lumea nouă, a fost aceea ce a unit pe Iudei și pe păgâni într'un legământ activ, într'un complot în contra lui Christos. Prin urmare, biserica dela început a apostolilor lui Christos și alți ucenici timpurii, au trebuit să-și îndeplinească activitatea de propovăduire, chiar dela început, în mijlocul dușmanilor uniți ai lui Christos. Când apostolii au fost odată bătuti și au fost sloboziți din închisoare cu amenințări, ei s'au unit cu frații lor în răscălune și au amenințat acea conspirație profetizată a Iudeilor și păgâ-

nilor împotriva Regelui lui Iehova, în contra lui Christos Isus. Citim:

⁹ „După ce li s'a dat drumul, ei s'au dus la ai lor, și le-au istorisit tot ce le spusese preoții cei mai de seamă și bătrânii. Când au auzit ei aceste lucruri, și-au ridicat glasul toti împreună către Dumnezeu, și au zis: „Stăpâne, Doamne, care ai făcut cerul, pământul, marea și tot ce este în ele! Tu ai zis prin duhul sfânt, prin gura părintelui nostru David, robul Tău: „Pentru ce se întărește neamurile, și pentru ce ugeți noroadele lucruri deserte? Înnărații pământului s'au răsculat, și domnitorii s'au unit împotriva Domnului (Iehova) și împotriva Unsului Său“ În adevăr, împotriva Robului Tău celui sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s'au însoțit în cetatea aceasta Irod și Pilat din Pont cu Neamurile și cu noroadele lui Israel, ca să facă tot ce hotărâse mai dinainte mâna Ta și sfatul Tău. Și acum, Doamne, uită-Te la amenințările lor“. — Fapte 4:23-29.

¹⁰ Profetia rostită de David a fost cuprinsă în Psalmul al doilea. Primii ucenici au arătat, că ea a avut atunci o împlinire. În acel timp a putut fi vorba numai de o împlinire mică sau prealabilă, pentru că cu nouăsprezece sute de ani mai înainte Isus a fost numai uns, ca să fie Rege în viitor; și Iudeii și păgânii și-au unit puterile de rezistență, ca să împiedece, ca să devină Rege, Dumnezeu nu a pus atunci pe Christos Isus ca Rege domnitor pe „Sion, pe muntele Său Sfânt“. Prin urmare, noi trăim acum, dela 1914 d. Chr., în împlinirea mare, în împlinirea finală a profetiei din Psalmul 2, pentru că Iehova Dumnezeu L-a pus în anul 1914 pe tron, ca să domnească pentru El, și Dumnezeu poate spune provocător la întreaga lumea de astăzi: „Totuș, Eu am uns pe Împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt“. Prin urmare, următoarele versete ale introducerii la Psalmul al doilea își găsesc împlinirea finală din acel timp: „Pentru ce se întărește neamurile, și pentru ce ugeți popoarele lucruri deserte? Înnărații pământului se răscolă, și domnitorii se sfătuesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său, zicând: „Să le rupem legăturile și să scăpăm de lanțurile lor“. Celce șade în ceruri râde, Domnul își bate joc de ei. Apoi în mânia Lui, le vorbește, și îngrozește cu urgia Sa, zicând: Totuș, Eu am uns pe Împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt“. Ps. 2:1-6.

¹¹ Nu este după dorința, rugăciunea și plăcerea națiunilor, că Regele lui Iehova, Isus cel uns, șade pe tronul organizației Sale principale Sion, ca să introducă o lume nouă dreaptă. Nimeni nu poate convinge pe aceste națiuni, inclusiv creștinătatea, că timpurile națiunilor au trecut în anul 1914 d. Chr., și că trebuie să cedeze puterea lor lui Christos Isus, Regelui legitim al pământului. Nici activitatea de propovăduire mondială de treizeci și trei de ani, stăruitoare, a Martorilor lui Iehova n'a îndemnat pe națiuni la o astfel de faptă. Dimpotrivă, totul ce au făcut națiunile dela 1914 încoace, a fost îndreptat împotriva lui Iehova Dumnezeu și Christos Isus, precum și împotriva oricăror mărginiri, cari ar fi putut fi impuse de către aceste „cele mai înalte stăpâniri“ cerești, suveranității și stăpânirii națiunilor pe pământ. Luptele, pe cari le-au purtat între ele în decursul a două războaie mondiale, nu au servit la favorizarea domniei Regelui uns al lui Iehova

⁶ Ce a trebuit să facă împărăția casei lui Iuda, ca să rămână în funcțiune?

⁷ Pentru ce nu s'a putut aștepta supunerea națiunilor puterii în anul 1914?

⁸ Pentru ce a trebuit să propovăduiască biserica apostolică în mijlocul dușmanilor uniți?

⁹ Cum a aplicat ea profetia la această stare de lucruri?

¹⁰ Pentru ce a fost această o împlinire provizorie, și pentru ce este împlinirea definitivă dela 1914?

¹¹ Pentru ce nu corespunde dorinței națiunilor, că El domnește?

pe muntele Său sfânt, Sion, ci au servit stăpânirii mondiale a lor.

¹² Că națiunile pentru păstrare proprie se întind după „ultimul paiu”, prin faptul că întemeiază Organizațiunea Națiunilor Unite, nu este o invitație pentru Christos Isus ca să guverneze națiunile direct, chiar și dacă îi adaugă conferința mondială a creștinilor și evreilor UNESCO. (UNESCO = Organizațiunea educației, științei și culturale a Națiunilor Unite). Și dacă preoșimea religiei creștinătății se roagă pentru reușita tuturor întrunirilor lor naționale și internaționale, prin aceasta ea nu poate amăgi pe Iehova Dumnezeu și pe Regele Său, ci acordă sprijinul lor moral și religios pur și simplu stăpânitorilor acestei lumi, cari se statuează împreună împotriva stăpânirii lui Iehova peste pământul nostru, care este exercitată prin Christos. Prin toate acestea a fost de lipsă ca Iehova, cum a fost prezis în Psalmul 110, să trimită din Sion toa-gul Regelui Său și să poruncească: „Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi!” Christos Isus va stăpâni totdeauna, dar dușmanii Săi nu. El stă sus, deasupra situației lumii, și dușmanii au fost făcuți așternuți al picioarelor Sale. Chiar și Satan Diavolul și oștirile sale de demoni au fost alungați din cer și au fost aruncați în imediată apropiere a acestui pământ și a națiunilor sale. — Apoc. 12:1-12.

STĂPÂNIREA SA ESTE DOVEDITĂ

¹³ Au trecut treizeci și trei de ani de când a pus Iehova Dumnezeu pe Christos Isus pe tron ca Rege în oficiu; și totuși Christos n'a nimicit încă pe dușmanii Săi în cer și pe pământ. Cum a domnit în mijlocul dușmanilor Săi? Ce a făcut, ca să aducă înaintea ochilor creaturilor omenești de pe acest pământ în mod văzut, că El guvernează? Înainte de nimicirea tuturor dușmanilor Săi în războiul din urmă al Armagedonului, El aduce la îndeplinire o lucrare salvatoare de viață. Ce este această lucrare?

¹⁴ Este restaurarea și favorizarea mondială a închinării lui Iehova, a Dumnezeului și Tatălui Său. De aceea a adunat pe supușii Săi; și toți, cari devin supuși Săi, trebuie să se închine la același Dumnezeu, la care se închină El, Regele lor: la Iehova, Stăpânitorul cel mai înalt al întregului univers. Numai pe astfel de închinători ai lui Iehova îi va păstra Regele uns în viață prin Armagedon. Pe toți ceilalți îi va clasa ca dușmani ai Săi, împotriva cărora își va exercita domnia spre nimicirea lor. Fiecare să țină în minte, că Iehova, care L-a făcut Rege, a jurat cu jurământ irevocabil: „Tu ești preot în veac, în felul lui Melchisedec”. (Ps. 110:4); și ca preot El face serviciu spre salvarea tuturor acelor, cari devin plini de credința supușii Săi loiali. Ca mare preot, El este pe drept favorizatorul și Luptătorul neîncurcat al închinării curate a lui Iehova și a serviciului pentru Dumnezeu Cel Prea Înalt. În cunoștință, că a primit dela Dumnezeu înălcinarea să nimicească pe toți dușmanii complect în Armagedon, Christos Isus favorizează acum pe bază durabilă în primul rând închinarea curată a Dumnezeului viu și adevărat pe pământ. El face aceasta, pentru că în Armagedon, în stărușitul definitiv al acestei lumi, să fie salvate trupuri, și pentru că închinarea adevărată lui

Iehova pe pământ să meargă mai departe neîntrerupt prin Armagedon și până în veac în lumea nouă.

¹⁵ Poseedam noi vreo dovadă văzută, că Christos Isus domnește în mijlocul dușmanilor Săi, pe cât privește întinderea închinării la Iehova, la marele Dătător de viață? Da, desigur, o astfel de dovadă există! Unde o găsim? În Martorii credincioși ai lui Iehova, cari au trecut prin două războaie mondiale și prin toată împotrivirea lumii și prin prigonire, pe cari l-a profețizat Christos Isus pentru acest stărușit al lumii, când a zis: „Atunci vă vor da să fiți chinuți, și vă vor omori; și veți fi urâți de toate neamurile pentru Numele Meu. Atunci, mulți vor cădea, se vor vinde unii pe alții, și se vor urî unii pe alții... Dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit. Evanghelia aceasta a împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul (acestei lumi și al națiunilor ei)”. (Mat. 24:9-14). Această dovadă nu este dată spre lauda vreunei creaturi de pe pământ, ci spre preamărirea lui Dumnezeu, a lui Iehova, și a lui Christos, a Regelui, prin a cărui milă, credincioșii și ocrotire au fost pașii servii și martorii Săi devotați credincioși. Dacă Regele Său Christos Isus n'ar fi domnit în mijlocul tuturor națiunilor, cari urăsc pe Martorii lui Iehova, aceștia din urmă n'ar fi ajuns niciodată în viață anul 1948. Dar în mod minunat au ajuns până aici și acum caută să-și dubleze activitatea, prin faptul că propovăduiesc aceasta evanghelia a împărăției întemeiate; și aceasta oferă în lumina profetiei biblice cea mai puternică dovadă după împrejurări, că Regele lui Iehova domnește.

¹⁶ Ce trebuie să facem noi acum până la Armagedon, adică aceia dintre noi, cari ca supuși devotați ai Regelui au ocupat poziția lui Iehova? În ascultare față de Rege nu este decât un singur lucru de făcut: să ne asociem cu El ca marele nostru preot în întinderea închinării Dumnezeului adevărat în toate părțile pământului. Pentru că să ne îngrijoram, dacă toate națiunile ne urăsc, pentru că ținem la împărăția lui Dumnezeu, în contra careia se statuează laicalitatea regii și stăpânirii pământului? Ce are de-a face dacă ne amenință și mai mult? Să ne înspăimântăm aceasta, ca să fim tinuți și să tăcem, să fim inactivi și retrași? Când s'a împlinit în mic în secolul întâi Psalmul al doilea față de apostoli și ucenici cari erau împreună cu el, ei au amintit în rugăciune conspirațiunea comună a iudeilor și păgânilor împotriva unșilor lui Dumnezeu și s'au rugat apoi lui Dumnezeu: „Și acum, Doamne, uită-te la amenințările lor, ca putere poporului Tău să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala”. Acesta n'a fost un curs necenzurat rapid, încapănat al îndrăzneții oarbe cu care ocazie și-ar fi înțins grumazul cu voința ca să fie lovit. Mai curând a fost un curs pe care Dumnezeu Domnul l-a aprobat; și de aceea le-a dat mai multă putere, după cum citim: „După ce s'au rugat ei, s'a cutremurat locul unde erau adunați; toți s'au umplut de Duhul Sfânt, și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală”. (Fapte 4:29-31). Luându-ne înținca din acest cuvânt, vom vedea împărăția lui Dumnezeu cu toată îndrăzneala și vom ruga pe Dumnezeu să ne dea mai multă putere în acest scop. Acuma, când Regele Său uns este pus pe muntele Său

¹² Care fapt și care ordin din partea lui Dumnezeu a făcut toate acestea de lipsă?

¹³ Că a făcut Christos, ca să vestească, că El guvernează; și pentru că este la loc și potrivit cu timpul, ca să facă aceasta?

¹⁵ Cine ne furnizează cea mai puternică dovadă de circumstanță, că El domnește în mijlocul dușmanilor Săi, și pentru aceasta?

¹⁶ Ce trebuie să facem acum fără teamă de dușmani, și cum să ne rugăm acum?

nului, și când întinde toiagul puterii Sale împotriva acestui pământ, puterea lui Dumnezeu se va descoperi ca niciodată mai înainte spre folosul acelora, cari fac cunoscut îndrăzneț Cuvântul Său.

INTINDERE NEMĂRGINITĂ

¹⁷ Nicio națiune de pe pământ nu lucrează astăzi drept, dacă protestează împotriva înunderii închinării curate la Iehova până la porțile ei și înalțării granițelor sale, și dacă ridică baricade de rezistență contra ei. Cu puțin timp înainte ca Regele mesianic să se înalțe la cer, ca să șeada la dreapta Tatălui Său ceresc, a împărțit urmașilor Săi credincioși următoarea poruncă: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățându-i să pazească tot ce v'am poruncit. Și iată eu sunt voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”. (Mat. 28:19, 20). Până la sfârșitul lumii rămâne în picioare această poruncă competentă și nu poate fi răsturnată de niciuna dintre multele națiuni. Christos Isus a dat această poruncă, pentru că a murit, ca „să guste moartea pentru fiecare”; și El este „sămânța făgăduită a lui Avraam”, în care vor fi binecuvântate toate semințiile și popoarele pământului. Pentru că oamenii, semințiile și popoarele să poată intra în aceste binecuvântări, trebuie să primească vestea, care vorbește despre El și despre mai marele Avraam, adică despre Iehova Dumnezeu, a cărui samantă este El. (Evr. 2:9; Gen. 22:16). Guvernul Său, cum este descris atât de minunat în profeția sfântă, va fi deci o stăpânire pentru toate popoarele, care să pășă pe pământ fără liniile de frontieră de astăzi și barierele despartitoare și stăpâniri de țări egoiste, naționale. Împreună cu binecuvântarea și stăpânirea promisă, trebuie să se întindă peste întreg pământul propovăduirea vestei împărăției, indiferent cari guverne naționale stăpânesc astăzi anumite ținuturi ale globului pământesc.

¹⁸ Porunca veche de sute de ani către ucenicii lui Christos: „Toată puterea mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile”, câștigă în putere dela sfârșitul timpurilor națiunilor în anul 1914 d. Chr. Cum așa? Pentru că atunci Christos Isus, „Fiul lui David”, a rugat pe Iehova Dumnezeu pentru ceea ce l-a împuternicit în Psalmul al doilea: „Cere-Mi, și-ți voi da neamurile de moștenire, și marginile pământului în stăpânire”. (Ps. 2:8). În anul 1914 a venit pentru El timpul, ca să roage pe Stăpânitorul Cel mai mare ca să-l dea toate națiunile și marginile pământului. El are acum dreptul să stăpânească în mijlocul lor și să întindă închinarea Dumnezeului și Tatălui Său în toate națiunile, da, până la marginile cele mai îndepărtate ale pământului. El are acum dreptul și puterea să răspândească Evanghelia despre împărăția lui Dumnezeu în lumea întreagă.

¹⁹ Prin urmare, activitatea Martorilor lui Iehova, cari sunt supuși lui Christos, Regelui uns, trebuie să pătrundă la toate popoarele, națiunile, semințiile și limbile. A face aceasta: servește interesele cele mai înalte ale publicului, și este urgent necesar, ca Martorii lui Iehova

să ajungă până la toate națiunile. Pentru ce? Pentru că îndată după ce Domnul Dumnezeu invită pe noul Rege, pe Christos, să ceară națiunile și marginile pământului ca moștenirea și posesiunea Sa, Iehova poruncește Regelui Său și-i zice: „Tu le vei zăbobi cu un toiag de fier, și le vei strămăna ca pe vasul unui oiar”. (Is. 2:9). Această însemnează nimicirea națiunilor în Armaghedon, nu prin Martorii lui Iehova de pe pământ, ci prin sceptorul de fier al Regelui ceresc Christos Isus. A ascurtat de vestea împărăției și a o urma, este singura cale de scăpare pentru toți oamenii de bine.

²⁰ Din toate faptele explicate în Sfânta Scriptură reiese, că această lucrare de mărturie este cu totul altceva decât răspândirea învățăturilor politice străine între toate națiunile, învățături, cari pentru guvernele politice locale prezente ar fi în fiecare națiune și în fiecare regat revoluționare. Este deosebită de răspândirea vreunei idei revoluționare, care iese dintr-o centrală străină de pe pământ și care tinde spre stăpânire mondială, fie prin forța, sau prin înșelăciune viciană, sau propagandă politică. Centrala, de unde vine Evanghelia împărăției, este cerească și stă deasupra tuturor partidelor și ideologiilor politice, și cartea de învățătură întrebunțată de ea este Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu. Biblia. Se fac supuși pentru Regele ceresc al lui Iehova, dar nu cu ajutorul armelor trupesti sau prin putere și teroare și nici prin puterea polițienească a Statului politic, nu, ci exclusiv prin puterea iubirii lui Dumnezeu, care se manifestă în vestea despre împărăția Sa.

²¹ Împotrivire împotriva răspândirii Evangheliei despre împărăția lui Dumnezeu și a închinării la Iehova este tot atât de ca și luptă pe partea acelora, cari au conspirat împotriva Lui și împotriva Christosului Său. Cei ce opun rezistență pot fi siguri, că toiagul de fier al Regelui îi zdrobește și-i rupe în bucăți împreună cu toate națiunile lumesti în Armaghedon. Din acest motiv, sunt îndemnați Martorii lui Iehova să zică înaintea stăpânitorilor mondiali sau tribunalelor: „Acum dar, împarați purtați-vă cu înțelepciune! Luați învățătura judecătorii pământului! Sluiți Domnului cu frică, și bucurați-vă, tremurând. Dați cinste Fiului, ca să nu se mânie, și să nu pieriți pe calea voastră, căci mânia Lui este gata să se aprindă! Ferice de toți câți se încred în El (cari caută adăpost la El, Schmöller)”. (Ps. 2:10-12). Orice poziție de putere înaltă ar ocupa cineva pe pământ, totuși nu este deslegat de datoră de a servi pe Iehova, de a-L adora și de a da respectul cuvenit și ascultare Regelui Său pus acum pe Sion. Ca să găsească adăpost în El, persoanele cari sunt amestecate în conspirația mondială a stăpânitorilor politici, comerciali și religioși, să se desfacă de ea fără întârziere. Pentru că să nu piară cu ea în războiul Armaghedonului, trebuie să caute acum înțelepciune și învățătură cerească, ca să poată servi pe Dumnezeu și pe Christosul Său.

IMPOTRIVA RELIGIEI MINCINOASE

²² Intrucât prin mișcarea mondială închinarea la Dumnezeul Cel Prea Înalt, care oferă salvare, trebuie să fie favorizată, ea nu poate face altcum, decât să poarte un război drept împotriva religiilor aducătoare de moarte ale acestei lumi. Aceste religii s'au răspân-

¹⁷ Având în vedere care poruncă și care binecuvântare promisă nu este just, ca națiunile să ni se împotrivească, când răspândim închinarea la Iehova?

¹⁸ Pentru ce are porunca lui Christos pentru noi dela 1914 și mai mare importanță?

¹⁹ Pentru ce este mai ales acum plin de binecuvântare și urgent necesar, ca toate națiunile să fie vizitate cu vestea?

²⁰ Cum se deosebește lucrarea noastră de către propaganda, care vine din izvoarele străine?

²¹ Ce să spunem conform îndrumării biblice regilor și judecătorilor, și pentru ce?

²² Ce fel de luptă este mai departe favorizarea închinării la Iehova?

dit peste întreg pământul, au adus mare oară asupra numelui și scopului lui Iehova și a putut poporul în întinerec despie singura cale, care conduce la salvarea sa veșnică. Demoni și Satan, prințul lor, sunt favorizatorii și sprijinitorii acestor reuși. De aceea, campania de război a poporului consacrat al lui Dumnezeu, este în realitate o luptă progresivă împotriva demonismului. Arme trupești nu sunt înrebuinate în această luptă, și ele nici n-ar putea ajuta la nimic împotriva demonilor nevăzuți. Numai armeele spirituale ale adevărului divin și ale închinării la Dumnezeu sunt potrivite pentru acest război, și nici guvernele politice ale pământului nu pot rezista puterii acestor arme spirituale și nu le pot birui. — Ef. 6:11-20.

²³ Noi știm bine, că în înaintarea noastră împotriva cultului fals al reușei, avem împotriva noastră pe toți demonii sub conducerea stăpânilor și puterilor lor spirituale, cari cauzează întinerecul acestei lumi. Noi știm mai departe, că acești demoni nu înțeleg numai pe clerici și pe preoții religiei organizate împotriva noastră, în timp ce continuăm lucrarea închinării adevărate la Iehova, ci că ei înțeleg de asemenea și pe elementele politice ale acestei lumi, ca să înrebuineze puterea politică, tribunalele și corporațiunile legiuitoare ale țării la activitate împotriva noastră. Noi ținem în minte cuvintele din Apocalips 16:14-16, conform cărora oștile de demoni merg la toți stăpânitorii lumii și vor strânge forțele lor de ruptă unite pentru lupta decisivă în Armagedon, când se va da până la sfârșitul hotărâtor. „Războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atoipuernic”. Aceasta nu ne dă un motiv bun, ca să ne temem și să ne cutremurăm în inimile noastre; deoarece dacă Cuvântul lui Dumnezeu ne luminează forțele de luptă unite demonice și omenești, cari fac front împotriva noastră, în același timp ne deschide și ochii, ca să putem vedea oștirile mai înalte, cari ne sprijinesc în favorizarea închinării, curate, în care ne călăuzește comandantul înalt, care nu poate fi învins al lui Iehova, Christos Isus și ne duce la izbândă.

²⁴ Cuvântul lui Dumnezeu nu trezește în noi cugețul despre un joc pierdut, și nici așteptarea la o speranță înșelată, ci numai speranța la un triumf definitiv sigur, după ce vom duce o campanie aspră. Noi suntem în aceeași situație ca și Izraeliții, când au tăbărit pe malul de răsărit al Iordanului, gata, sub conducerea lui Iosua, a urmașului lui Moise, ca să treacă dincolo și să intre în țara făgăduită. Într-o ultimă invitație stăruitoare către Izraeliți, ca să vină credincioși la închinarea curată lui Dumnezeu, Moise le-a zis: „Căci dacă veți păzi toate aceste porunci pe cari vi le dau, și dacă le veți împlini, dacă veți iubi pe Domnul, Dumnezeul vostru, veți umbla în toate căile Lui și vă veți alipi de El. Domnul va isgoni dinaintea voastră pe toate celelalte neamuri, și vă veți face stăpâni pe toate aceste neamuri cari sunt mai mari și mai puternice decât voi. Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, va fi al vostru: hotarul vostru se va întinde din pustie până la Liban, și de la râu, râul Eufrat, până la marea de apus (Mediterrană). Nimeni nu va putea să stea împotriva voastră. Domnul, Dumnezeul vostru, va răspândi, cum v-a spus, frica și groaza de tine peste toată țara în care veți merge. — Deut. 11:22-25.

²⁵ Prin cine lucrează demonii, și pentru ce nu ne cutremurăm?

²⁶ În ce fel de situație asemănătoare s'a aflat Israel; și ce s'a spus atunci?

²⁵ Toate acele națiuni, cari au fost mai mari și mai puternice decât Izraeliții, s'au închinat la dumnezei-demoni, și demonii au impins pe toți aderenții lor la împotrivire neînduplecată, prin faptul că cel puțin cu două ocazii popoarele s'au împreunat în alianțe. Dar prin aceasta, marșul înainte al închinătorilor lui Iehova în acel timp de demult n'a fost întrerupt, deoarece Dumnezeu a luptat pentru ei, pentru închinarea Sa să fie înălțată în țara, pe care le-a făgăduit-o printr'un legământ solemn încheiat cu strămoșul lor Avraam. (Gen. 15:18—21). Aceste fapte ale Sale, din trecutul îndepărtat în favoarea închinării Sale, au fost scrise pentru noi, cari trăim astăzi, și noi trebuie să le ținem în minte, ca să ne întărim inimile, după cum este scris: „Mari sunt lucrările Celui Veșnic; studiate să fie de către toți aceia, carora le plac. Strălucire și mărețe sunt faptele Lui; biruințele Lui nu se stăresc; El va face să se sarbătorească faptele Sale minunate, căci Cel Veșnic este plin de îndurare și milă. El hrănește pe cei ce se închină la El; niciodată nu uită legământul Său. El a arătat poporului Său puterea Sa în activitate, prin faptul că i-a dat locuințele păgânilor”. — Ps. 111:2—6, Moffatt, engl.

²⁶ Încă din 1918 d. Ch., au văzut Martorii lui Iehova puterea Lui în activitate în interesul lor, pentru că numele Lui este chemat peste ei; și în mod credincios îl adoră și se țin neapărați de către aceeași lume. Puterea Lui nu-i va parasii acum, când parca cea mai grea a luptei pentru închinarea adevărată la Dumnezeu stă în fața înaintea. El a sprijinit pe poporul Său de chip preumbritor în timpul vechiu înainte de Christos, când acesta a dus înainte campania împotriva cultului demonilor în țara Canaan. Credincios procedării Sale din timpul vechiu, El va sprijini pe martorii Sai consacrați și acum, astăzi, când a pus pe Regele Său pe Sion și l-a dat marginile pământului în posesiune. Cuvintele profetice, pe cari le-a adresat Iehova prin Moise acolo la Iordan către Izraeliți, au fost scrise, pentru ca să fim plini de încredere în aceste timpuri periculoase: „Dumnezeul cel veșnic este un loc de adăpost, și sub brațele Lui cele vecinice este un loc de scăpare. El a izgonit pe vrăjmaș dinaintea ta, și a zis: „Nimicește-l”. (Deut. 33:27, 28). Și astăzi sunt brațele veșnice ale lui Iehova sub noi!

RELUAT DIN NOU ȘI DUS MAI DEPARTE

²⁷ Sub Iosua, sub urmașul lui Moise, Izraeliții din timpul vechiu au trecut dincolo, în țara dată lor de Dumnezeu și au alungat pe națiunile păgâne adorate de demoni, sau le-au stărpit. (Fapte 7:45). Supunerea țării făgăduite în secolul al cincisprezecilea înainte de Christos n'a fost terminată sub Iosua. Astfel, cu patru sute de ani mai târziu, Regele David în Ierusalim a reluat lucrul acolo, unde Iosua a trebuit să-l întrerupă, când a murit în vârstă înaintată. David a supus într'adevăr țara făgăduită până la granițele hotărâte de Iehova, dela râul Eufrat în Nord, până la pârâul Egiptului în Sud, dela Marea Mediterană în apus, până la pustia arabică în răsărit. Campania Sa de război n'a fost un război de atac totalitar pentru câștigarea de stăpânire mondială ca și acela al unui Duce al

²⁵ Pentru ce n'a fost oprit marșul înainte al Izraeliților credincioși prin activitatea demonilor și națiunilor din acel timp?

²⁶ Cum am văzut puterea Sa în activitate și o vedem și pe mai departe?

²⁷ Cine a supus complet țara făgăduită, și prin ce campanie de război?

fasciștilor, Mussolini, sau al unui Führer nazist, Hitler. A fost o campanie teocratică, care a fost rânduită de Dumnezeu și a fost executată în împlinirea legământului Său cu Avraam. Prin urmare, ea e servit spre îndreptățirea Cuvântului născutului și suveranității lui Dumnezeu precum și spre siguranța poporului Său, pentruca să se poată închina neconturbat în țara făgăduită.

²⁸ Acele națiuni păgâne, cari au ținut ocupate părți din țara făgăduită, fără ca să aibă dela Dumnezeu dreptul la aceasta, s'au strâns laolaltă, când David a devenit rege în Ierusalim, împotriva împărăției sale. Într'un complot stăpânit de demoni, ei au mers cu toți împreună împotriva împărăției regelui lui Iehova, cum este descris în Psalmul al doilea. Dar deoarece David s'a încrezut în Dumnezeu, că-și va îndeplini legământul privitor la granițele țării promise, a întreprins o campanie energetică împotriva dușmanilor lui Iehova, închinătorii de demoni. Raportul despre aceasta sună: „Domnul ocrotea pe David prelutindeni pe unde mergea”. (2 Sam. 8:14). Acesta a fost un chip preumbritor credincios despre aceea, cum sprijinește Iehova Dumnezeu pe Regele Său uns, care în aceste zile, la sfârșitul lumii prezente, șade în Sionul ceresc pe tron.

²⁹ Odată, David a suferit în război o contra-lovitură trecătoare. Un timp oarecare, aceasta a părut să periclitizeze în mod serios succesul final al campaniei sale generale de război, dar, deoarece, Dumnezeu a ascultat rugăciunea, ea a fost repede biruită, ceea ce a dus la o biruință memorabilă pentru numele lui Iehova. În mod vădit, apariția neașteptată a aceluia pericol a scos lui David strigătul plin de frică, prin care a început Psalmul 60: „Dumnezeule, Tu ne-ai alungat, ne-ai sfâșiat, Tu te-ai mâniat; restatornicește-ne! Tu ai zdruncinat pământul, l-ai crăpat, vindecă-i spărturile, căci se clătină. Tu ai făcut pe poporul Tău să vadă lucru aspru, ne-ai adăpat cu clătinare ca și cu vin. Tu ai dat acelor, cari se tem de Tine, un semn, ca să fugă dinaintea arcului”. — Ps. 60:3—6, Schmoller, nota marginală și Alliboli; mai departe Septuaginta și Menge, nota marginală.

³⁰ Dacă compunem laolaltă faptele, cum ne pășesc înaintea ochilor în diferitele părți ale Bibliei, atunci ajungem la următoarea concluzie: În timp ce Regele David a purtat război cu comandantul său suprem Ioab în Nord-Est împotriva Srienilor puternici, Edomiți; vicleni au folosit în Sud-Est ocazia favorabilă, deoarece trupele lui David s'au dus în cea mai mare parte la frontul din Nord-Est. De aceea, i-au atacat pe la spate în Sud-Est, în ținutul lui Iuda. S'a părut ca și cum Iehova Dumnezeu ar fi mâniat pe poporul Său. Cu toate acestea, legământul Său, ce nu se poate călca, a rămas în vigoare pentru toți părtașii cu privire la țara făgăduită. Un timp s'a părut, ca și cum Iehova le-ar fi dat un semn, să se retragă dela dușmanii lor și să fugă de arcul dușmanului, dela care a plouat săgețile. „Tu ai dat acelor, cari se tem de Tine, un semn (Izraeliți n'au purtat steag sau stindarduri cu simboluri naționale), ca să fugă dinaintea arcului”. (Ps. 60:4, Schmoller). Având în vedere însă expediția de atac, care a fost profetizată și s'a întreprins, aceasta n'ar fi putut fi porunca lui Iehova pentru regele Său.

³¹ Cu un strigăt speriat și după aceea o rugăciune fierbinte către Dumnezeu, David a continuat lupta împotriva Srienilor; dar acum, în situația critică, a despartit un număr de trupe desul de mare din armata sa principală. După aceea, generalul sau Ioab, care a comandat trupele, s'a întors „înapoi” cu un subofiter numit Abșai, sau a făcut o schimbare de front, în direcția mazăzi, la frontul nou, unde pe neașteptate în Sudul îndepărtat s'a aprins lupta. Acolo, generalul Ioab și aghiotantul său au dat peste forțele armate ale Edomiților și le-au batut, ocazie cu care mi și mi au fost mcelariți. Același a avut ca urmare, că atât Ioab cât și Abșai au fost amintiți cu cinste în Sfânta Scriptură, căci prin aceasta s'a oprit dintr'odată o încercare de răscoală militară internațională, în care Edomiții ar fi trebuit să servească ca trupe de atac, ca să zuruncine împărăția largită a regelui David. (Ps. 60, titlu; 2 Sam. 8:13, 14; 1 Cron. 18:12; 1 Reg. 11.15, 16). Astfel a fost ascultată rugăciunea lui David către Dumnezeu său; asupra expedițiilor sale de război a fost binecuvântare; și ele au fost spre îndreptățirea lui Iehova, a Dumnezeului viu, a Salvatorului poporului Său.

³² În anul 1914 d. Chr. a început Christos Isus, Regele uns, care este mai mare ca David, să siapanească cu toaia puterii Sale în mijlocul dușmanilor Sai, fără întârziere a alungat pe Satan Diavoul și pe oștile sale de demoni din cer. (Apoc. 12:7-12). În acest timp în primul război mondial, care a bătut cu furie atunci pe pamânt, urmașii devotați ai lui Christos Isus și-au atras displăcerea lui Iehova, Dumnezeu a permis, ca Edomiții moderni, religioniștii organizați ai creștinătății, să-i aace și să încerce să mature închinarea lor la Iehova, și mărturia lor pentru împărăția Sa condusă de Christos Isus. Un timp oarecare, activitatea Marturilor lui Iehova de pe pamânt a fost călcată în picioare prin acțiunea unită religioasă-politică, care s'a întreprins în contra lor, și armee mai cu seamă în anul 1918, când funcționarii conducători ai lui Watch Tower Bible and Tract Society au fost trimiși pentru întemnițare într-o casă de corecțiune federală a Statelor Unite. Asemănător profetului Ilie, când a fost amenințat de Regina Izeba, majoritatea Marturilor lui Iehova a fugit în zăpăceala lor dinaintea arcului dușmanilor, cari au tras cu săgeți de foc asupra lor. După aceea închinare activă la Dumnezeu, la Iehova, pe pamânt a încetat, și vocea vestirii împărăției Sale, care a fost întemeiată în anul 1914, a devenit slabă.

³³ Membrii credincioși ai rămășiței lui Iehova au recunoscut displăcerea lui Iehova și au strigat după ajutor și eliberare, pentruca să poată relua din nou în public închinarea Sa și să-L poată servi cu lipsa de frică a unui, Elisei. După aceea, Christos Isus s'a întors spre ei și i-a eliberat din pericolul nimicirii prin mâna și arcul dușmanului. În anul 1919 a început să-i elibereze de frica lor de oameni și de organizațiile omenești. El i-a scos afară la o închinare fără frică, deschisă a lui Iehova Dumnezeu, și a deschis expediția de atac în contra închinării mincinoase, fortificată pe acest pamânt pentruca Dumnezeu a dat acest pamânt acum lui Christos Isus ca moștenire.

³⁴ Așa s'a împlinit partea de mijloc a Psalmului 60

³¹ Ce a făcut David, și cum i-a fost dat răspuns la rugăciunea sa?

³² Cum am suferit noi în anii 1914—1918 o contra-lovitură asemănătoare serioasă?

³³ Cum ne-a salvat Christos Isus dela 1919 din pericol?

³⁴ În urma cărei făgăduințe de teritoriu a salvat Dumnezeu pe rămășița Sa?

²⁸ Cum i s'au împotrivit națiunile lui David, și cine i-a dat biruința?

²⁹ Ce pericol serios a smuls lui David strigătul conform Psalmului 60:1-4; și ce să facă, a părut a le arăta Iehova printr'un semn?

unde Dumnezeu este rugat cu infocare: „Pentruca prea iubitul Tău să fie izbăvit, scapă-ne prin dreapta Ta, și ascuna-ne! Dumnezeu a zis la sinjenia Lu.: Voi ieși biruitor, voi împarți Sihemul, și voi măsura valea Sucot. Al Meu este Gileadul, al Meu este Manase; Efram este mărta capului Meu, iar Iuda, totagul Meu de cârmuire; Moab este lighianul în care Mă spâr: peste Edom Imi arunc încălțămîntea: țara Filistenilor strigă de bucurie din pricina Mea!” (Ps. 60: 5-8). Dumnezeu a eliberat de ramașita Martorilor Săi credincioși, de pe pământ, pentruca și-a dat făgăduința, care a fost rostită în sinjenie, și contorp carca inăreg pământul va deveni un loc al închinării Sale, unde numele Său va fi vestit și împărăția Sa va fi propovăduită.

³⁵ Toate părțile pământului au fost reprezentate profetic prin locurile amintite în Psalmul 60. Sihemul s'a aflat pe partea de apus a Iordaniului, valea Sucot a fost situată la răsărit de Iordan, tot așa Gileadul și Manase pe aceeași parte. Eframul era situat pe partea de apus și a servit întocmai ca un coif, ca „apărătoare a capului” din cauza mulțimii poporului acestei seminții. Iuda, de asemenea în Vest, a fost seminția, căreia i s'a dat făgăduința divină despre sceptrul regal al lui Șilo, al celui pașnic. Moabul și Edomul au fost situate în Sud-Estul mării sărate sau a Mării Moarte, și țara Filistenilor a fost situată de-a-lungul țărmului Mării Mediterane în apus. Toate acestea au aparținut la teritoriul, pe care l-a făgăduit Iehova lui Avraam în legământul Său sfânt. Prin urmare biruința asupra Moabiților și Edomiților și Filistenilor a fost cuprinsă în exprimarea solemnă a lui Dumnezeu a legământului sfânt. Când va fi supusă, țara Moabului va fi ca un lighian, în care eroul de război biruitor își va putea spăla mâinile pline de sânge și picioarele obosite, pline de praf. Edomul va fi întocmai ca o țară, peste care biruitorul își va arunca pantofii, în semn, că a luat-o în posesiune, sau ar fi ca un dușman bătut, înaintea căruia biruitorul își va scutura sandalele, înaintea de a-și spăla picioarele, după ce a purtat aceste sandale în marșul biruitor peste Edom. Și țării Filistenilor, care va fi provocată, să se fâlească cu triumful asupra închinătorilor lui Iehova, îi va muri strigătul încăpățânat pe buze, în timp ce puterea lui Iehova activează și triumfează asupra ei.

³⁶ Întreg pământul trebuie să fie pentru toate timpurile locul închinării la Iehova. Prin urmare, Martorii lui Dumnezeu în lucrarea lor de educare, pot merge la toate națiunile și se pot încrede în biruința, care vine prin El. Nicio organizațiune, oricât ar apărea, tot așa de necucerit ca și capitala apărută de stânci a Edomului, nu este destul de puternică, ca să reziste marșului înainte biruitor a marelui preot și Rege al lui Iehova în întinderea închinării Dumnezeului adevărat între toate națiunile pământului. Prin faptul că Martorii lui Iehova se străduiesc, ca să nu-și atragă din nou displăcerea lui Dumnezeu, pentru că s'au temut de oameni și de națiuni lumești, pot mărșălui înainte prin acest timp de după război și cu cuvintele finale ale Psalmului 60 pe buze pot să înfrunte curajos orice împotrivire: „Cine mă va duce în cetatea înălțată? Cine mă va duce la Edom? Oare nu Tu, Dumnezeule, care ne-ai lepădat, și nu mai ieși. Dumnezeule, cu oștirile noastre? Dă-ne ajutor, ca să scăpăm din necaz! Căci ajutorul omului este zădarnic. Cu Dumnezeu vom face isprăvi mari, și El va zdrobi pe vrăjmașii noștri”. Ps. 60: 9-12

³⁵ Ce însemnează în simbol partea de mijloc a Psalmului 60?

³⁶ Cum ne arată Psalmul 60: 9-12, că putem să mergem înainte în opera noastră sigură de biruință?

FRONT DE ATAC UNIT

³⁷ Psalmul arată, cum trebuie să ieșim sub comandamentul lui Christos Isus, a Regelui uns, ca să facem lucrarea lui Dumnezeu. Noi trebuie să pornim împreună cei din răsărit uniți cu numărul mai mare al acelor, cari aduc la îndepunere înorurările, întocmai așa cum Sucotul, Gileadul și Manase din partea de răsărit a Iordanului, au fost uniți cu Eframul și Iuda din apus, și cum aparținătorii la seminția regală a lui Iuda s'au uniți cu războinicii seminției mai mari și mai numeroase a lui Ierim. Noi toți împreună suntem poporul consacrat al lui Dumnezeu, pe care l-a predat lui Christos Isus. Acest Rege uns și mare preot a Dumnezeului celui mai înalt este legătura, care ne leagă la închinare unită lui Iehova și la o mișcare mondială unită în contra reușiei organizate, care pune pe popor în robie și în opoziție în contra Dumnezeului scapării. Noi nu putem merge astăzi pe calea reușiei, prin aceea că ne sprijinim pe oameni și organizațiuni omenești, ca de pildă pe Națiunile Unite. Ajutor din parte omenească este zădarnic și înșelător. El nu va păzi pe nimeni de nimicire în Armaghedon. Dumnezeu este Ajutorul nostru în care putem avea încredere. Prin El, pe care îl adorăm, vom fi în stare să vestim curajos numele Său și să facem cunoscută împărăția Sa, prin faptul că, în timp ce facem aceasta, calcăm la pământ înreaga împotrivire organizată a dușmanilor.

³⁸ Noi pornim, dar nu sub ocrotirea avioanelor, cari sunt echipate cu bombe atomice și tunuri rachete și cu alte arme groaznice ale purtării de război trupești, ci sub ocrotirea și mai sigură a mâinii ocrotitoare a puterii lui Iehova. Să ne gândim la aceea, că situațiunea pe pământ nu este stabilă. Acesta nu va fi cazul până când războiul Armaghedonului mătură lumea aceasta veche și diferitele sale forme ale cultului demonilor. Regele lui Iehova domnește în mijlocul dușmanilor Săi pe acest pământ. Sub conducerea Sa, închinarea lui Iehova progresează, și această lucrare trebuie să crească, până când toți, cari sunt trecuți vii prin Armaghedon și sunt conduși în lumea nouă dreaptă, sunt serviți cu vestea. Pentru înțelegere nu este nici loc și nici motiv. Noi avem de așteptat o opoziție unită și mai radicală din partea tuturor dușmanilor stăpâniți de demoni ai lui Christos, ai Regelui; și interesele împărăției Sale de pe pământ vor crește numai prin activitate. În contra împotrivirii crescânde ne apărăm cel mai bine, prin aceea că continuăm ofensiva noastră și nu intrăm într'un război de poziție încăpățânat pentru apărare. În timp ce pătrudem înainte în liber și înăntăm neîncetat împotriva dușmanilor religioși, nu trebuie să ne fie teamă, că rândurile noastre vor fi secerate prin focul direct, concentrat al dușmanului. Curajul nostru și lipsa noastră de frică cu ocazia aceasta va fi pentru ei un semn al nimicirii lor apropiate de neînălțat și îi va umplea de frică. Pentru noi însă această favorizare comună fără frică a lucrării lui Dumnezeu va fi un semn întăritor al salvării și eliberării noastre apropiate prin Dumnezeu. Fil. 1: 27, 28.

³⁹ Rămășița unsă a împreună moștenitorilor cu Christos și mulțimiile de însoțitori de bine consacrați ai lor, trebuie să lucreze acum ca o ceată unită sub Rege, cu

³⁷ Cum trebuie să pornim toți la lăltă, în cine să ne încredem?

³⁸ Sub ce ocrotire mergem înainte, și care tactică este din anumite motive citată ca cea mai bună apărare a noastră?

³⁹ Ce suntem hotărâți să facem într-o lume a certai, și pentru ce?

care ocazie fiecare parte este obligată să ajute celeilalte. În timp ce refuzăm ca să ne certăm și să ne combatem egoist, pentru ca să nu fim abateți dela lupta de capetenie comună împotriva dușmanilor de afară, noi refuzăm deasemenea să ne amestecăm în certurile lumii și să fim cu cauza aceasua desbinați și neunați. Noi nu suntem din această lume, întocmai după cum Christos Isus. Regele nostru, nu este din această lume politică comercială și religioasă. Noi voim să ne pazim poziția noastră neutră față de incurcările, disputele și certurile acestei lumi. Poziția noastră ca consacrați lui Dumnezeu, cărora le sunt încredințate interesele lumii noi, ne interzice să călcăm atitudinea noastră neutră cu privire la afacerile acestei lumi, prin faptul că luăm parte la ele. A lăsa acum laoparte singura noastră luptă care a închinării la Dumnezeu și de a lua parte la certurile interne ale lumii, va fi desigur spre paguba noastră și ne va strica ocazia de viață vecinică în lumea nouă dreaptă a lui Dumnezeu. În Proverbele înțelepciunii dăvine citim : „Este o cinste pentru un om să se ferească de certuri ; dar orice nepută se lasă stăpânit de aprindere (altă trad. : „dar orice nebun se arunca în ele“). „Un trecător care se amestecă într-o cearnă care nu-l privește, este ca urul care apucă un câine de urechi“. Prov. 20 : 3 ; 26 : 17.

⁴⁰ Așa dar lasați instituțiile politice, lumești, să poarte lupta lor între ele. Lasați războiul declarat pe față dintre Ierarhia romano-catolică și comunismul marxist să meargă mai departe și să crească în forță. Aceste lucturi nu sunt atacerile supușilor devotați ai lui Christos Isus, ai Regelui lumii noi. În timp ce diferitele partide din lume se luptă între ele pentru cauză și „se bat“ reciproc noi vom rămâne neutri, dar vom lucra pozitiv pentru împărăție și pentru închinarea la Iehova Dumnezeu. Noi vom privi ca observatori, așa ca Izraeliții sub Regele Iosafat, când națiunile unite ale Moabitelor, Amonitelor și celor din munții Seir au înaintat împotriva Ierusalimului, dar prin puterea de nebiruit a lui Iehova au fost prăvăliți în zăpăceală în lupta unii împotriva altora, până când în cele din urmă s-au distrus. În timp ce învălmășala luptei, în care s'au nimicit pe ei înșiși, a fost în curs între dușmanii uniți, Izraeliții au cântat sub conducerea cântăreților și muzicanților templului cu voce ridicată laudele lui Iehova. În mod asemănător, vom continua noi cântarea clăditoare spre lauda lui Dumnezeu, pentru ca toți smeriții și blânzii pămanților să o audă și să fugă din ostirile închinării mincinoase și ale cultului demonilor cari sunt sortite la pierire, și să cânte și ei împreună cântarea închinătorilor, cari cântă, ai lui Dumnezeu, ai Celui Prea Înalt. (2

⁴⁰ Cum vom fi noi totuși activi, chiar dacă rămânem neutri, și ce va face Dumnezeu ?

Cron. 20 : 21-29). În timp ce noi cântăm lauda Sa, Dumnezeu Cel Apututeric, Iehova Oștirilor, va scoate din sarite pe dușmani, va purta prin Regele Său războiul Armagedonului și va nimici toate forțele militare dușmane zapăcite. Numai închinătorii Lui adevărați vor rămânea în viața oupa acest război !

⁴¹ În timp ce acești închinători merg prin această lume ca străini și pribegi și-și păstrează neutralitatea între toate națiunile, unde poposesc, Dumnezeu va lucra pentru ei, întocmai cum a făcut în timpul de demult pentru Avraam, Isaac și Iacob, despre cari este scris : „...Le atunci ei erau puțini la număr, foarte puțini la număr și străini în țară ; mergeau dela un neam la altul, și de la o împărăție la un alt popor ; dar n'a dat voie nimanui să-i asuprească, și a pedepsit împărați din pricina lor. Nu vă aungeți de unși Mei, — a zis El — și nu faceți rău proorocilor Mei!“ (Ps. 105 : 12-15). Iehova Dumnezeu a dat pe închinătorii Săi acum Regelui Său ca moștenire, ca copiii Săi. Despre aceasua ciom : „...Fieci oeo mul care își umpsie tolba de săgeți cu ei ! Căci ei nu vor rămâne de rușine, când vor vorbi cu vrăjmașii lor la poartă“. (Ps. 127 : 5). Ei sunt copiii, cari îi sunt dați luptătorului, care nu poate fi învins, pentru închinarea adevărată, lui Christos Isus, Regele Regilor, și ei sunt luptători întocmai ca și El. El îi conduce acum direct la porțile zidurilor de apărare ale dușmanului și prăgătește prin aceasua luarea lor completă în posesiune.

⁴² Sămânța lui Avraam trebuie să ia în posesiune porțile dușmanilor. În Genesa 22 : 17 se vorbește în felul acesta despre sămânță. Astfel ofensiva trebuie să meargă mai departe împotriva închinării mincinoase, pentru ca rizonierii să poată fi eliberați pentru închinarea adevărată a lui Iehova Dumnezeu. Conform ordinului de zi ofensivă trebuie împinsă direct până la porțile dușmanului. Credincioșii, cari moștenesc viață în lumea nouă, vor lucra în mod corespunzător. În timp ce rămășița fraților unși ai Regelui fac aceasua împreună cu însoțitorii de bine demni de încredere, primesc curaj din următoarea promisiune a lui Dumnezeu : „În ziua aceea, Domnul oștirilor va fi o cunună strălucitoare și o poadoabă măreață pentru rămășița poporului sau : un duh de judecată pentru cel ce șade pe scaunul de judecată, și o putere pentru cei ce dau pe vrăjmaș înapoi până la porțile lui“. Isa. 28 : 5, 6.

Wachtower din 1 Septembrie 1947

⁴¹ a) Ce face Dumnezeu, în timp ce acești puțini neutri merg între națiuni ? b) Ce fac ei acum ca copii, cari sunt dați lui Christos Isus ?

⁴² Ce este conform Genesei 22:17 ordinul de zi ; și care promisiune a lui Dumnezeu ne dă curajul, ca să ascultăm ?

Spre Palestina și Liban

(Continuare din Nr. 24)

care scoate dela cei lesne încrezători sume de bani destul de mari. Amestecată acestui loc este o peșteră, numită peștera din Ghetsimani. Biserica romano-catolică are putere peste ea și ea zice, că aceasta este locul, unde a mers Isus și ucenicii Săi, ca să se odihnească. De partea, care este cea mai apropiată de groapa Mariei, care se află în biserică apropiată subpământeană, a fost clădit un altar deosebit.

Grădina și bisericile acestea sunt situate la poalele mun-

telui Măslinilor, și dacă privești pe înălțime, poți vedea dumbrăvile de măslini, unde a petrecut Isus cu apostolii Săi multe ceasuri ; unii dintre acei măslini sunt foarte de demult. Călăuza noastră ne-a dus acum pe vârful muntelui Măslinilor. Am făcut un voiaj circular și am trecut astfel pe lângă universitatea și biblioteca evreiască. De pe munte ne bucurăm de o priveliște minunată asupra vechiului și noului Ierusalim. Ceea ce îți izbește mai mult privirea în spre apus, este moscheea

lui Omar, locul de închinare al Arabilor mohamedani. La răsărit am văzut valea Iordanului și o parte a Mării Moarte și foarte aproape satul Betania, localitatea Mariei, Mariei și a lui Lazăr. De asemenea se vede pustia din Iudea, care este situată la apus de Marea Moartă. Pe acest munte al Măslumilor stă o clădire, așa zisa capelă a înălțării. Locul este sub puterea Mahomedanilor. În această capelă se află o stâncă cu o adâncitură. Aceasta este după cum se spune urma, pe care a lăsat-o piciorul lui Isus, când s'a înălțat Isus la cer, ultimul loc, pe care l-ar fi atins pe pământ.

ORAȘUL VECHIU

După aceea ne-am dus în orașul vechiu, și anume prin poarta lăta în apus. Aici intri într-o cu totul altă lume. Acolo nu sunt străzi largi, curate și nici clădiri moderne, ci strazile aici sunt sărăcate. Cu brațele întinse aproape ca poartă atinge zidurile caseilor de pe amândouă părțile străzii. Aici începe un turnicar de oameni, și fiecare vinde sau cumpără ceva. Oamenii ducă măgari de căpestru sau calăresc pe ei în sus și în jos pe treptele strazilor. În pravații se vând arabilor pe preț foarte ieftin carne de cămilă. Pantofarii lucrează harmonic ca să facă pantofi noi. Mușterii buni ai cafenelelor sunt arabi, cari șed acolo ceasuri înrege și ascultă muzica sgomoloasă, care pentru urechile noastre sună neplăcută și nearmonică. Mergând mai departe ajungem într'un carner al orașului, unde strazile sunt acoperite, și în acoperiș nu sunt decât câteva găuri pentru aer. Aceasta face orașul mai posomorât. Noi avem seninamentul, ca și cum ne-am așezat într-o casă mare, și totuși mergem pe asfaltul străzii, și împrejurul nostru este mare circulație. Unele dintre mirosurile ce se ridică sunt pur și simplu groaznice. Ne întrebăm dacă este vreo canalizare în orașul vechiu. Ni se spune, că înăuntrul zidurilor orașului vechiu locuiesc 30.000 de oameni. Acum vedem mulți evrei ortodocși. Poartă mantale lungi și pălării cu margine lăta și înaintea fiecărei urechi le atârnă un mic percuție. Bărbații mai bătrâni poartă bărbii lungi; pălăriile lor sunt țevite cu blană, căci este tocmai iarnă.

Călăuza ne atrage atenția asupra părții orașului arab, în care intrăm. Aici vedem că toți bărbații poartă egalls pe capetele lor. Unii sunt îmbrăcați europenește, alții însă poartă șalvari și cei mai mulți haine lungi, cari au mare asemănare cu o cămașă de noaptea, împetrită albe de tot și negre. Aceasta este cu totul deosebit de moda de îmbrăcăminte europeană în partea evrească a orașului vechiu. Mergem mai departe și privim poporul interesant și curiozitățile, până ajungem la zidul plângerilor, unde merg evreii, ca să plângă și să se roage. Se spune, că zidul plângerii este zidul vechiului templu. Majoritatea bărbaților bătrâni poartă mantale lungi și pălării țevite cu blană. Ei murmură sau cântă. Femeile își înfășură capetele cu năfrâmi și fac același lucru. Acest loc am voit să-l vedem, și acum nu ne-a rămas decât puțin timp, înainte de a intra în vigoare interdicția ieșirii.

Lăsând în urma noastră multele lucruri demne de a fi văzute ale vechiului Ierusalim, ne-am luat la drum către groapa grădinii, care este situată în afară de vechiul oraș, dar totuși aproape de poarta Damascului în Nord. Istoricii raportează, că acesta este dealul Golgoței, muntele Calvarului. Religioniștii au mutat acest loc în orașul vechiu și au zidit biserica lor a mormântului sfânt de jur împrejurul locului, pe care-l numesc Golgota. Asociația britanică a groapei grădinii susține însă, că a găsit grădina și groapa în care a fost îngropat Isus.

după ce a fost pironit pe lemn, pe Golgota. Țara sfântă posedă prin urmare două locuri, unde este sărbătorită una și aceeași întâmplare.

Locul, pe care-l vizităm se numește „groapa grădinii”, și nicio comunitate religioasă nu exercită putere peste el. Într'adevăr am ascultat cu plăcere, cum a povestit administratorul grădinii istoria și a arătat motivele, că pămîntul se crede, că aceasta este groapa, unde a fost îngropat Isus, și cum a menționat mai departe Golgota și a arătat felul și modul, cum a fost scos Isus din onaș și a fost dus la moarte. Toate acestea au fost foarte interesante, mai ales având în vedere săpăturile de curând ale guvernului britanic, cari au arătat că în partea de Nord a orașului de astăzi zidurile au fost clădite peste zidurile orașelor de mai demult.

Deoarece ziua se apropia desfășurată și se apropia ceașul interdicției ieșirii, a trebuit să ne întoarcem la hotel. Ce surpriză când am sosit acolo! Frații au așezat locul nostru de ședere, și trei dintre ei erau acolo, ca să ne salute. Timpul a fost mărginit în acea seară, dar îndată s'au făcut pregătiri pentru a ține în ziua următoare. Duminecă, o adunare în locuința unui frate în Beit Jala.

Duminecă dimineața, frații ne-au luat într-o mașină și ne-au condus la Beit Jala, care este situată cam la trei kilometri la apus de Betleem. Aici am avut bucuria de a găsi mulți frați. Noi am gândit, că sunt cam o duzină de interesați în Palestina, dar la adunare s'au întrunit 40 de oameni din diferite părți ale Palestinei. Erau frați arabi și din aceia de origine rusă, ucraineană și germană. Toți au înțeles sau engleza sau araba, și am întrebuințat un tâlmăciu arab. De la ei am aflat, că astăzi există 55 de interesați, cari locuiesc împrăștiați în întreaga țară și studiază publicațiunile Societății. Nu toți sunt vestitori, dar cred adevărul și sunt clădiți în credință. A fost într'adevăr o zi veselă! Toată ziua am vorbit printr'un tâlmăciu arab, și la multe întrebări s'a dat răspuns. S'au dat instrucțiuni cu privire la organizațiune, și un sfârșit a fost destinat, ca să se ocupe cu interesele Societății în Palestina. S'au făcut pregătiri, de a comanda multă literatură și de a aranja un depozit în Beit Jala. Ne-am informat, cari dintre frați ar fi cei mai capabili ca să fie servi de grupă în Haifa, Rallah, Beit Jala și în alte sate, unde se strâng frații. Anumiți frați au fost numiți în acest scop, și există speranța, că lucrarea propovăduirii vestii bune în Palestina se va învânde mai departe. Această vizită la frați ne-a făcut inimile fericite, căci a fost o bucurie, de a găsi aici câțiva energici, cari călătoresc la sfârșitul fiecărei săptămâni în diferitele părți ale Palestinei, ca să răspândească scrieri și să trezească interes. Ziua a trecut într-o clipă, și a trebuit să fim înapoi în Ierusalim înainte de ora opririi ieșirii. (18. 30).

Întoarcerea noastră la Ierusalim ne-a adus aminte din nou despre turburările din țară. Poliția și soldații au fost ocupați cu aceea, să-și ocupe posturile pentru timpul opririi ieșirii. Mașini blindate se mișcau pe străzi. Se tragea sârmă ghimpată peste căile pentru mersul cu trăsura la toate depozitele militare și clădirile guvernului. Teroriștii tot mai dădeau prilej de mare îngrijorare. Palestina nu este o țară pașnică. Am părăsit pe frații noștri în seara aceea cu comunicarea, că de dimineață în ziua următoare vom pleca în Liban.

Pentru a putea vedea ceva din țara sfântă, am călătorit într'un automobil de persoane, cu 7 locuri, adică cu un autobus regulat, la Beirut. Am părăsit Ierusalimul la ora 8 dimineața și am călătorit prin văile pitorești a părții apusane a țării și după aceea spre țara din

apropierea țărmlui. Este de remarcă, ce-au făcut evreu în cei 25 de ani trecuți cu un anumit pământ și teren, care mai înainte era o pustie. Ceea ce odată era deșert, s'a transformat în lanuri verzi de grâu, dumbravi de lămâi și vii. Acesta a fost un ținut frumos pentru călătorie! În unele locuri erau pășori. În ținuturile agricole se văd multe cămle, cari sunt întrebuințate de micii proprietari de ferme ca animale de povară.

Când am ajuns la Hadera, am avut o pană de cauciuc. Acesta a fost rău, căci n'aveam un cauciuc de rezervă în mașină. Din fericire șoferul nostru a știut, că o altă mașină din Iaia va trece pe acolo; așa că n'a trebuit să așteptăm mult, până când șoferul nostru a putut să cheme în ajutor un alt automobil de la aceeași Societate și să împrumute un cauciuc, ceea ce ne-a ajutat, ca să ajungem la Haifa.

LIBANUL

În Haifa am călătorit drept în mijlocul cartierului comercial și am privit pe scurt forțele harnică din port. Din multe vapoare s'au descărcat mărfuri, și lucrătorii de port sau grăbit în toate părțile cu poveștile lor. Am schimbat automobilul în Haifa și am profitat din schimbare, pentru că ni s'a dat un model nou cu cauciucuri bune. Numai puțin timp s'a pierdut cu aceasta, și în curând am fost pe drumul nostru spre Nord, pe șoseaua care merge de-a-lungul țărmlui. Tot ținutul acesta părea a fi lucrat, și am fost bucuroși, să vedem, că ce bună șosea duce prin acest teritoriu. În timp ce ne apropiam de frontiera dintr-o Palestină și Liban, am văzut dealurile la picioarele muntelui Liban; toate acestea au făcut ținutul interesant pentru noi, căci am citit în Biblie despre acești munți. Formalitățile de frontieră ale celor două țări au zăbovit întrucâtva călătoria noastră, căci erau o mulțime de călători. Când am trecut de frontieră, șoferul nostru părea că vrea să câștige timpul pierdut, așa de repede ne-am dus mai departe! Am ajuns la locurile, unde mai demult au fost situate cetățile celebre Tir și Sidon, dar acum acestea sunt numai niște pete mai mici. Pe drumul nostru ne a salutat din depănare muntele acoperit cu zăpadă Hermon.

Am ajuns repede la Beirut, capitala Libanului și în același timp cel mai mare oraș al său. Imprejurimea lui, dumbrăvile de mașini cari se întind pe o întindere de kilometri, ne-a făcut o impresie adâncă. În grupe sunt acolo și bananieri și lămâi. Viețată activă domina în această metropolă, și străzile cari duc în oraș sunt pline de automobile și tramvaie. Îndată ce s'a oprit automobilul nostru la stațiunea finală, o grupă de frați din Tripolis ne-a strâns mâinile și ne-au condus la automobilul care ne aștepta, pe care și l-au procurat pentru călătoria mai departe la Tripolis. Această parte a călătoriei în Liban a fost cu mult mai interesantă decât primul drum, pentru că frații ne-au putut explica unele lucruri. Pe toate drumurile de țară am văzut ceva, cari ni s'au părut caaltare sau mici capele, pe cari stăteau cruci. Când ne-am informat despre acestea, ni s'a spus, că preoții le-au pus pe acestea pe marginea șoselelor, și călătorii își vor asigura o călătorie bună, dacă se vor opri și vor jertfi un dar pentru biserică. În fiecare seară preoții merg, ca să strângă colectele. Am trecut pe lângă țărmluri din stânci drept în sus, unde diferiți cucuritori ai Libanului și-au săpat numele împreună cu data, când au părăsit țara.

Au fost multe întrebări despre lucrarea în Liban și despre împotrivirea mare a bisericii ortodoxe, despre care am auzit. Preoții spun cu tot poporul, că ea rea este

Biblia în mâna Martoriilor lui Iehova, și mai ales un preot a organizat câțiva tineri ca să meargă împotriva fraților. S'au făcut mari străduințe, ca să conturbe adunarea fraților cu ocazia Cinei de amintire, dar împotrivirea n'a avut succes, și la urmă Domnul a binecuvântat pe frați așa, că au venit 420 la adunare.

Noi am înșușit pe frații noștri numai cu foarte puțin timp înainte de ceea ce despre venirea noastră și n'am putut să ramănem decât puțin timp. Îndată ce au auzit de vizita noastră, au anunțat pe frați, că luni seara la ora șapte are loc o adunare. Am ajuns la ora 18.30 în Tripolis și am fost salutați de mulți frați din teritoriul Libanului. Unii vorbeau englezește. Ne-a bucurat, să întâlnim pe absolvenții Gileadului, frațele și sora Farah, cari au stat deja de câteva luni în Liban, și pe mulți alți frați, cari de atătatimp au făcut în mod credincios serviciu și acum vad, cum crește lucrarea. Una dintre familiile de oameni de bine din Tripolis adăru locuința sa ca loc de adunare, ceea ce s'a apreciat foarte mult. Casa aceasta a fost umplută de oameni. Ce surpriza pentru noi după un an, într-un timp atât de scurt de a găsi o adunare de 210 de frați și oameni de bine! Alături fraților cari și frațele răscoale au vorbit prin tam-tam, frațele Ayyen, la cel adunat. Acesta a primit stăruie despre organizarea justă, care în Liban apăsăte încă, și ni s'a arătat, că stăruie din Liban, în Palestină, în Statele Unite sau în alte părți ale lumii nu sunt atât de deosebite una de alta, ca nu s'ar putea urma aceeași instrucțiuni de organizare. Frați au apreciat stăruia și propunerile, cari s'au făcut în interesul răspândirii vestii în această țară în care se vorbește limba arabă.

Dimineața următoare a fost hotărâta pentru frați, cari au dorit să pună încredere, și s'a încredințat timp, ca să se instaleze un depozit în Liban, pentru ca toate grupele și pionierii să poată primi scrieri pe loc și să nu trebuiască să comande de fiecare dată în New York, când au lipsă ceva. Rapoartele trebuie să se trimită într-un punct unde se adună, și absolventul Gileadului, Farah, a primit supravegherea generală asupra lucrării în Liban și Siria. S'au luat măsuri, ca frațele Farah să viziteze toate orașele și locurile, unde locuiesc frați, și să-i organizeze în grupe și să se îngrijească, ca rapoartele să se facă regulat în fiecare lună și să fie trimise biroului Brooklyn.

După ce s'a făcut lucrul acesta, unii frați au dorit să ne ia sus pe munte, ca să putem vedea câțiva cedri ai Libanului cari mai există. Ne-am folosit de ocazie, ca să vedem ceva din ținut și puținii arbori, cari mai stau în picioare. S'a închiriat un automobil nou Chevrolet pentru călătorie, și îndată după plecarea noastră, în timp ce părăseam orașul, a început drumul să ducă în serpentine la deal. Tot mai sus a mers prin culmele puse în formă de terase. Cam după un ceas de călătorie priveștea a fost deodată răpitoare. Pe o parte la o adâncime de 300 de metri curgea în jos pârâul, pe cealaltă parte se înălțau munții. Chiar și acolo sus în munții Libanului oamenii au pus pământul în terase sub formă de trepte și l-au cultivat. În căderi de apă mare te cade și improșcă apa sute de picioare adânc în văi. Pe marginea acestor fel de văgăuni stau case, dar oamenii par a-și face puține griji despre aceea, că într-o zi ar putea aluneca în văi.

Bisericile cultului catolic maronit stăpânesc acolo fiecare oraș. Aici, sus țărani își lucrează pământul, cultivându-l sub formă de terase, de multe ori numai într-o bucată de peste un metru lățime și cam șase metri lungime. Tot lucrul aratului se face cu mâna sau poate cu ajutorul unui vechiu plug de lemn. Ce fac acești oi-

meni ca să lucreze pământul și să scoată hrană, este cu adevărat un lucru greu, în comparație cu metodele moderne ale fermelor, cum sunt aplicate în majoritatea celorlalte țări.

Zăpada de pe vârful muntelui Liban se desprinde albă de pe fondul albastru închis al unui cer senin. Când am ajuns la cedrii, am aflat că religia demonilor a ajuns până acolo, și că a fost clădită o capelă lângă acești copaci. Pentru cedrii Libanului sunt amintiți în Biblie. Tot mai era și acum zăpadă pe sub unii copaci, dar în locurile libere de zăpadă, floricelele de munte au pus ceva culoare în tabloul priveliștei. Copacii sunt bătrâni, și unii par să aibă un diametru de aproape doi metri. Crengile lor întinse cari afărâ deadrentul din trunchiuri îi face să apară foarte diferiți de alți copaci, pe cari i-am mai văzut. Aerul rece de munte a fost într-adevăr răcoritor, și noi am fi rămas mult timp acolo, dacă nu s'ar fi prevăzută pentru seara o adunare de serviciu în Tripolis. Ce priveliște am avut de acolo de sus! Am văzut până departe pe Marea Mediterană și am savurat spectacolul soarelui roșu de seară în apele sale albastre, netede ca oglinda.

În adunarea acelei serii servul grupei a pus întreg timpul la dispoziția fratelui Knorr. Acesta a dat grupei din Tripolis sfat despre organizație și a făcut de cunoscut numirea serviciilor noi pentru îndeplinirea lucrărilor. El a raportat despre lucrarea serviciului organizat a serviciilor pentru frați și despre câi și mijloace de a primi literatură pentru serviciul de campanie. Frații au fost foarte încurajați prin aceste îngrijiri și așteaptă creștere mai mare în serviciul viitor.

La ora patru în dimineața următoare a trebuit să ne sculăm, ca să ne pregătim pentru călătoria cu automobilul la Beirut. De la Beirut a trebuit să luăm un avion la Lydda, Palestina, și de aceea a trebuit să fim la ora șapte la Beirut. Câțiva frați ne-au însoțit, și a fost o călătorie plăcută în acest timp din zori de zi. Cu douăzeci de minute mai înainte de a ne urca în avion, am văzut, cum s'a prăbușit un mic aeroplan de pistă. Noi am sperat, că pilotul nostru își va face mai bine lucrul cu avionul nostru mic de 5 locuri. El ne-a și dus într'un arc elegant în aer, a luat direcția spre Nord, s'a rotit peste Marea Mediterană și a sburat apoi spre Sud pe lângă linia țărâmului Libanului și Palestinei. Călătoria aceasta a fost o plăcere, căci micul avion a sburat pe tot drumul foarte jos, și am putut urmări cu ușurință calea, pe care am făcut-o cu două zile mai înainte de aceea în automobil, și acum am văzut cu mult mai mult din împrejurimi. Când am văzut Tiru, și alte locuri din înălțime, ne-am adus aminte de hărțile, pe cari le-am văzut despre acest ținut înainte de plecarea noastră din New York. Într-o oră și douăzeci de minute am ajuns la Lydda și am ajuns apoi încă înainte de amiază cu automobilul în Ierusalim. Pe drumul spre Ierusalim am trecut pe lângă diferite autobuse, a căror călători stăteau împreună pe marginea drumului și erau cercetați de poliție după arme sau explozivi — în timpul de față o întâmplare foarte deasă în Palestina.

În acea după masă am mers încăodată în orașul vechi al Ierusalimului, de data aceasta ca să aruncăm o privire în moschea lui Omar și în biserica mormântului sfânt. Ne-a părut rău când am aflat, că moschea lui Omar nu

este deschisă după masă, și așa n'am putut-o privi decât pe dinafară. Biserica însă am găsit-o deschisă. Un om de acolo ne-a spus, că diferite biserici au dreptul la anumite părți ale acestui locaș, și iarăși am văzut preoți cu bărbii stând împrejur și așteptând un dar. Pe stânca din lăuntrul bisericii sunt făcute semne, unde după cum se spune au fost răstigniți cei doi tâlhari. Între acestea era o placă de metal cu o gaură la mijloc, și mi s'a spus, că dacă vom îngemunchia și ne vom întinde mâna în deschizătură, vom putea atinge stânca exact acolo, unde a stat lemnul morții lui Isus. Ne-au întrebat dacă avem mătânii sau altceva, ceea ce am voi să lăsăm să fie binecuvântat la mormântul lui Isus, cum au numit ei aceasta. Am fost bucuși, că am văzut locul; dar ne-a plăcut și aceea, ca să ieșim iarăși afară, ca să respirăm aer fără tămie! Interesant a fost de văzut că și aici tot un mahomedan a fost încredințat cu paza la poarta bisericii. Ne-am întors în hotelul nostru cu sentimentul precis, că aceea ce am văzut, este numai un alt loc, pe care religia demonilor caută în zadar să-l prezinte ca sfânt și adevărat.

La 1 Mai am petrecut dimineața cu câțiva frați în Ierusalim. Am cerut lămurire anunțată despre grupele din Palestina și am rezolvat câteva chestii juridice, cari au necesitat atențiune. Am mers afară la Betania, ca să examinăm lucruri judiciare, și de acolo am călătorit tot mai în jos și mai în jos — până la Marea Moartă, cel mai adânc loc al pământului. Un picure de apă de mare pe vârful limbii ne-a fost de ajuns, ca să ne convingem, că apa este sărată. Mulți s'au bucurat, ca să se scalde în apă, despre care se spune, că ține deasupra pe aceia, cari nu pot înmota. Când am călătorit la malul râului Iordan, am ajuns mai departe prin Ierihonul de astăzi. Râul era adânc și turbure, și am găsit clina neplăcut de caldă. Acest râu este situat în mod izbitor cu totul sub nivelul mării. Am văzut și muntele, despre care se presupune, că Isus după botezul său în Iordan s'a dus acolo sus, așa zisul munte al ispitei. Religioniștii au preluat acest munte și l-au hotărât ca locul pentru mănăstirea lor. Ei au săpat pivnițe în coasta muntelui, și călugării își petrec acolo toată viața în singurătate. Ce bine fac acolo sus, este greu de spus. Isus s'a dus pe munte, ca să se roage timp de patruzeci de zile și să primească îndrumări, dar apoi s'a coborât de pe munte, ca să propovăduiască în toată Galileia și Iudea între semințiile pierdute ale lui Izrael. Acei călugări însă merg în sus și și petrec toată viața acolo, fără ca să propovăduiască. Este clar, că aceștia nu calcă pe urmele lui Isus.

Când ne-am întors în acea după masă la hotel, am găsit numeroși frați, și ne-am adunat în camera noastră de hotel, unde s'au răspuns la întrebări despre lucrarea din Palestina. Vizita noastră în țara sfântă ne-a făcut bucurie, pentru că am văzut, că Comandantul, Christos Isus, a adunat pe un număr din „alte oi” ale sale, că le hrănește, și că ele pășesc pe urmele sale, prin faptul că propovăduiesc vestea împărăției în toate părțile acestei țări. Noi credem sigur, că lucrarea din Palestina va progresa sub binecuvântarea bogată a Domnului.

Watchtower din 15 August 1947.

Serviciu în țările de pe lângă Marea Mediterană

În seara de 1 Mai, reprezentanții călători ai lui Watch Tower Society, președintele N. H. Knorr și M. G. Henschel, au părăsit la ora cinci Ierusalimul în direcția Lydda ca să zboare cu TWA la Cairo, Egipt. La ora unsprezece s'au urcat în avionul, care a venit de la Bombay, și au lăsat în urma lor lumini strălucitoare de la Tel Aviv și Iafa, în timp ce avionul zbura în întuneric. O oră și treizeci și cinci de minute mai târziu avionul a aterizat pe pista aerodromului Farouk (fostul Payne Field, un punct de sprijin al armatei americane în timpul războiului). Am sosit la ora unu hraptea, și din cauza unui defect de motor s'a decis, că avionul cu călătorii cari merg mai departe înainte de dimineața următoare nu va zbura mai departe, și astfel toți pasagerii au trebuit să se coboare. Au trecut mai multe ore, până ce am trecut prin revizuirea vamală severă și am ajuns în orașul Cairo care este situat cam la o depărtare de 24 kilometri. În 2 Mai, la ora patru dimineața, în fine ne-am culcat ca să dormim.

Înainte de a merge la culcare, am luat măsuri, ca să ținem o adunare cu servii principali ai grupei din Cairo și Alexandria ca să ținem o adunare la ora 10.30 din acea dimineață, și aproape întreagă ziua aceea s'a petrecut cu aceea, că am discutat problemele lucrării din Egipt și am răspuns la multe întrebări. Una dintre problemele mari de acolo este diversitatea de limbi. Oamenii, cari vorbesc aceeași limbă, nu locuiesc într-o parte a orașului împreună, ci undeva împrăștiți; și când frații pun mărturie, atunci întâlnesc diferite popoare și limbi. Limba arabă este astăzi limba oficială a poporului; totuși, se vorbește mult și francezește și mai departe grecește. Afară de aceasta unii vorbesc italiana, armeană sau engleza. Este greu pentru aceia, cari vorbesc numai o limbă, ca să pună mărturie la alții cari vorbesc alte limbi, dar frații fac tot ce pot, ca să transmită vestea mai departe. Firește acumă, decând au plecat Englezii, se vorbește mai mult limba arabă.

Pentru grupa din Cairo s'a aranjat seara o adunare în sala împărăției, adică numai într-o cameră mică în partea dindărăt a unei case cu etaj, într'un cartier al orașului, care este situat destul de departe din centrul orașului. Grupa din Cairo este desmembrată, prin faptul că unii vorbesc grecește, alții francezește, iar alții arăbește. Așa s'a hotărât, că Vineri seara frațele Knorr să vorbească printr'un interpret la frații cari vorbesc grecește, și după cuvântarea sa va vorbi fratele Henschel la frații cari vorbesc arăbește și francezește, și această printr'un interpret care a tradus mai întâi în limba franceză și după aceea în limba arabă. A fost într'adevăr o bucurie de a vorbi cu frații din Cairo, înainte și după adunări, de a observa zelul lor și de a vedea aprecierea lor pentru vizita fraților lor americani. Noi am avut simțământul, că în ziua aceea prin împărțirea instrucțiunilor despre organizațiune s'a făcut mult bine.

Guvernul Egiptului nu favorizează absolut deloc facerea de prozeliti; adică, nu-i place, ca oarecare organizațiune creștinească să transmită învățăturile sale la alte persoane, cari nu sunt deja membri ai comunității lor religioase. De aceea ea nu permite, ca să vină misionari în țară sau ca să fie fondate ceva organizațiuni religioase. Chiar și sistemele religioase, cari s'au înrădăcinat în Egipt încă de mulți ani și au întemeiat școli, spitale și alte instituții asemănătoare,

ca să intereseze poporul pentru religiile lor, li s'a interzis de către guvern să învețe învățăturile lor în aceste instituții religioase. Ca să aflăm, ce ar putea face Societatea pentru înființarea unei filiale ne-am adresat unui avocat distins și am discutat chestiunea. Dumneacă dimineața, în prezența a doi frați conducători din Cairo. Acest avocat, care el însuși susține că este un creștin, ne-a explicat situația lucrurilor. Am aflat că guvernul nu recunoaște Societatea, și că nu-i dă împuternicire legală pentru îndeplinirea lucrărilor sale de propovăduire, și că o încercare de a o înregistra, nu folosește la nimic, pentru că după legi, acolo islamul (religiunea lui Mahomed) este religia dominantă. Dacă merge după voința Mahomedanilor, atunci aceasta va deveni o țară mahomedană. De aceea, avocatul ne-a dat sfatul să continuăm mai departe ca și până acumă, adică fără înregistrare.

În acea seară a avut loc a doua adunare de frați în sala împărăției; ea s'a început la ora șase. Fratele Knorr a vorbit către frații și surorile franceze și arabe, fratele Henschel a vorbit Grecilor.

Dimineața următoare am petrecut-o cu aceea, că am scris îndrumări către frați despre aducerea la îndeplinire a lucrării. O cuvântare publică a fost prevăzută pentru ora cinci a acelei după amiezi; ea a trebuit să aibă loc în Casinoul Bosphone, un local de dans vizavi de gara de stat egipteană, în Cairo. Conferința „Bucurie pentru tot poporul” s'a și ținut; și 175 au fost prezenți. Frații din Cairo s'au bucurat foarte mult despre acest număr de ascultători în Cairo. Cum am anunțat-o, conferința a fost ținută în englezește. Dacă ar fi avut loc și în arabă sau într-o altă limbă, care în Cairo se vorbește și mai mult, atunci probabil că ar fi venit cu mult mai mulți, și sala ar fi fost prea mică. Mulți dintre cei prezenți și-au exprimat interesul lor mare privitor la această veste nouă și au acceptat la plecare scrieri.

După conferința publică toți frații și oamenii de bine au mers în sala împărăției, care era situată cam zece blocuri mai departe. Au fost 65 prezenți în sală, când fratele Knorr a vorbit grupei prin trei interpreți, cel grec, cel arab și cel fancez. În felul acesta toți cei prezenți au putut înțelege amănuntele cu privire la organizațiunea lucrării împărăției în Egipt. Fratele Knorr a arătat, că în urma piedecilor de limbă, în Cairo se vor întemeia trei grupe parțiale; și este de sperat că cele trei grupe parțiale, cari țin adunări de serviciu și studii de Turnul de Veghere în cele trei limbi, pot da o mai mare măntuire în teritoriul, care este împărțit grupei Cairo. Oamenii vor putea veni la adunări, în cari pot înțelege într'adevăr cele ordonate. Două seri pe săptămână au fost împărțite fiecărei grupe parțiale ca seri de adunare în singura sală a împărăției, o seară pentru studiul Turnului de Veghere și o altă pentru adunarea de serviciu și școala de serviciu teocratic. Mai departe s'a anunțat, că Societatea deschide un birou, care va fi socotit ca filială, și că fratele P. Spiropoulos a fost numit ca serv de filială. Fratele Spiropoulos a fost unul dintre primii frați, cari au propovăduit adevărul în Egipt, și el a stat ani de zile în serviciul de pionier. Numirea sa a fost primită cu entuziasm, de către toți frații prezenți, și a fost o mângâiere pentru ei să știe că Societatea arată un interes așa de mare față de lucrarea de întindere în Egipt. Frații, pe lângă aceasta, au fost informați despre faptul că în

legătură cu camerele pentru birou și încăperea pentru depozitarea publicațiilor Societății se va procura o sală a împărăției mai mare. Aceasta trebuie să servească întinderii lucrării grupei, întrucât localul împărăției, pe care îl întrebuințează acum, este atât de mic, încât mulți frați, cu ocazia adunărilor, trebuie să șadă afară, în curte, ca să audă prin fereastra deschisă și prin deschizătura ușii. Între stările de locuințe de astăzi va fi greu de a găsi în Cairo o astfel de casă, pentru că prețurile chiriilor sunt extrem de mari în acest oraș suprapopulat; totuși, frații vor căuta până ce găsesc ceva potrivit.

PIRAMIDELE

Întrucât acum tot eram în Egipt, ne-a interesat să vedem câteva din locurile istorice, cari sunt amintite în Biblie, și să aflăm unele lucruri cu privire la această țară. Mai întâi am voit să vizităm muzeul luni dimineața, dar am fost destul de amăgiți, că l-am găsit închis. După aceea, ne-am hotărât să vizităm Gizeh, unde sunt câteva din piramide, între altele cea mai mare, cea clădită de Regele Cheops, unde se află și Sfîrșul, și locurile de înmormântare a multor faraoni vechi și ale politicienilor lor mai de seamă. Multe lucruri s'au spus în trecut despre piramida din Gizeh, de pildă că ea ar fi un altar pentru Domnul în țara Egiptului, și un stâlp de aducere-aminte pentru Domnul la hotarul ei, cum este amintit în Isaia 19; dar acest text s'a aplicat pe nedrept la piramide. Întrucât acest subiect a fost mult studiat înainte cu ani de zile, și deoarece s'a scris despre aceasta, ne-a interesat să intrăm în piramidă și să vedem noi înșine, că părerea noastră că piramida ar avea ceva de-a face cu scopurile Domnului, este neîntemeiată. Astfel ne-am târît înăuntrul ei și ne-am apucat, ca să putem trece prin deschizăturile joase, cari conduc la camera regelui și la camera reginei de sub ea. Acolo însă era rece, întunecat și gol. Impresie ne-au făcut mai ales pietrele mari, puternice, cari au fost întrebuințate la clădire și de spre care se spune, că greutatea lor medie este de două tone și jumătate. Această piramidă este o lucrare de arhitectură remarcabilă, dar ea a fost clădită fără îndolală numai în scopul, ca să înmormânteze un rege și o regină, și să facă veșnică amintirea lor în lumea rea.

Religia Egiptenilor din vechime a dat faraonilor cugetul să clădească morminte și piramide. Autorități sunt de atord în privința aceea, că Egiptenii au crezut în mod hotărât în nemurirea sufletului. Inzestrarea mormintelor lor, încusiv a piramidelor, le face de cunoscut credința, conform căreia partea „nemuritoare” a celor înmormântați are aceleași dorinți și înclinații, ca și omul în viața sa de pe pământ. Toate comorile regilor au fost îngropate cu ei, pentru ca să se poată bucura de ele în împărăția spirituală. Alimente, apă, vase, care și chiar corăbii au fost îngropate cu ei împreună. Sclavi și servii în timpul morții unui domnitor au fost omorâți și au fost îngropați cu el într-un locaș apropiat, pentru ca să-i poată sluji în viața viitoare. După tradiție a fost de lipsă de 100.000 de oameni, timp de douăzeci de ani, pentru munca grea a clădirii piramidei celei mari. Dela o depărtare de mile s'au cărat b'ocuri de stânci dintr'un loc de pe cealaltă parte a Nilului. Mulți sclavi au murit la clădirea piramidelor, și desigur ei n'au murit spre cinstea numelui Domnului. Egiptenii au adorat soarele; și piramida cea mare din Gizeh este numai un monument religios, care slăvește numele unui faraon închinător la

soare și a reginei sale, cari au trăit mai înainte cu sute de ani. Ea este un loc de îngropare și, după Biblie necurată.

Alte piramide au fost clădite din blocuri de stâncă, cari au fost scoase nu departe de locul respectiv. Sfîrșul este un simbol al inteligenței și puterii faraonilor, dar nimic din toate acestea nu servește spre onoarea lui Dumnezeu. Numai oameni, cari servesc lui Satan, dumnezeului acestei lumi rele, sunt eternizați acolo, la marginea pustiei.

Regii Egiptului cred încă și acuma, că trebuie să se pregătească foarte cu grijă pentru înmormântarea lor. Conform credinței bune mohamedane, regele de acuma a pus să i se clădească groapa lui și a reginei sale; ea stă în renumita moschee Mohamed-Ali din Cairo. Mormintele sunt scobite cu dalta din marmoră, alabastru și altă piatră pretioasă și sunt împodobite cu aur și culori admirabile. Ele se află în încăperi deosebite, unde pereții și plafonul sunt împodobite în mod luxos cu mozaic rar, ca să dea mormintelor cadrele potrivite. Ferestrele sunt făcute în culori minunate, și unele au forma generală a unei cruci cu capetele turtite. Unele sunt făcute din alabastru străveziu. Se pare că tot ce este artistic, frumos, ce au făcut oamenii cu mâinile lor, pretutindeni pe pământ, s'a făcut prin inspirația vreunei religii.

În ziua următoare, am făcut o călătorie cu trenul la Alexandria, ca să ne întâlnim acolo cu frații și să ținem o cuvântare publică. Trenul străbate marele ținut al deltei din Egiptul de jos, de unde vine bogăția acestei țări, care se ocupă cu agricultura. Dacă Nilul n'ar aduce încontinuu apă, atunci întreg Egiptul ar fi cu siguranță o pustie. Pentru cultivarea și fertilitatea pământului udarea este neapărat de lipsă, și pe tot parcursul drumului am văzut micile gropi, cari aduc apa în locurile unde este de lipsă. La boi li se leagă ochii, și sunt lăsați ceasuri întregi să meargă în cerc, pentru ca să poarte roțile mari de apă, prin cari din izvoare neadânci se trage apă afară. De-a-lungul drumului am putut observa oameni, cari locuiesc în casele de lut prăfoase. În toate părțile se găsesc moscheele și minaretele Musulmanilor. Pretutindeni, în țară, se vede sărăcia; și ni s'a spus că majoritatea pământului arabil se află în mâinile câtorva pași cari posedă întreaga bogăție. Mulți oameni sunt prea săraci ca să-și cumpere ghetă sau sandale. Aproape toți bărbații poartă galabias, acele haine lungi, largi. Acoperirea capetelor este tarbusul roșu sau fesul. Femei mahomedane acoperite cu un văl sunt în Egipt o priveliște obișnuită.

Alexandria este principalul port de mare al Egiptului și aerul este acolo mai rece ca în Cairo. Ne-a făcut plăcere să vedem portul răsăritean și stăvilarul împotriva valurilor, care se înalță în Marea albastră Mediterană. La ora 4.30 s'a început adunarea în sala împărăției și a durat până la ora nouă, întreruptă numai printr-o scurtă pauză, care ne-a permis ca să mergem din sala împărăției la cuvântarea publică în teatrul Moassat. În sala împărăției au fost prezenți 135 frați și oameni de bine; și grupei i s'a dat îndrumări cu privire la relațiuni pasnice înăuntrul organizației Domnului, pentru că nu este în armonie cu ordinea teocratică, ca între frați să domnească nemulțumire și certuri. S'a arătat, că nu este nevoie de domni, cari ar trebui să aibe grija, ca lucrarea Domnului să înainteze, ci este nevoia de servi, servi cari în fapt și în adevăr să fie sclavi ai vestitorilor, prin faptul că sunt de ajutor fraților, ca să ajungă pe teren, și cari să le deje un exemplu bun. Ei nu trebuie să se

(Continuare în numărul următor)

Texte și Comentarii

1 Februarie
Dumnezeu este adevărat. — Ioan 3:33.

În această perioadă a istoriei umane, Iehova Dumnezeu este legat prin propriul Său cuvânt spre a dovedi că El este adevărat. El dă dovada întrucât lasă să se împlinească Biblia și profețiile ei, îngrădindu-Se astfel de interpretarea oficială a acestora. Apoi, spiritul Său sfânt descoperă asemenea interpretare în Biblia imolată. Prin acceptarea unei asemenea interpretări, adevărata biserică se păzește de interpretări parțiale, individuale. Astfel ea asigură ca Israelul lui Dumnezeu pe care El l-a adunat într-o unitate a organizației Sale teocratice, știe că Dumnezeu S'a dovedit credincios cuvântului Său. Noi, prin urmare, declarăm și mărturisim în public că Iehova Dumnezeu, prin Christos Isus, este Autoritatea Supremă, învățătorul cel viu al bisericii Sale de martori, și Interpretul infailibil al cuvântului Său al adevărului. Noi recunoaștem că adevărul, adevărul întreg, vine dela El și dela Christosul Său. Cu o convingere deplină noi ne aliniem cu apostolul inspirat care zicea: „Și l'a găsit Dumnezeu adevărat”. — Rom. 3:14. Roth, W 1, 11.

2 Februarie
Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, pentruca să nu ajungă și la desăvârșire fără noi. — Ebr. 11:40.

Cei credincioși din vechime nu vor fi făcuți perfecti aparte de fiii lui Dumnezeu asociați cu Christos în împărăția cerească. Cu nouăsprezece sute de ani înainte, în ziua Rusalilor, Începu Dumnezeu lucrarea de perfecționare a fiilor Săi credincioși, întrucât i-a îndreptățit prin jertfa lui Christos Isus prezentată în cer. Acum, când li înviază din morți după ce Christos vine la templu, Dumnezeu desăvârșește perfecționarea lor. Există totuși ne pământ o rămășiță a acestor fi îndreptățiți ai lui Dumnezeu. Aceștia își așteaptă perfecționarea lor finală în înviere, după ce ascultarea lor fusese făcută desăvârșită prin suferință tot așa după cum și Căpătarea lor Christos Isus suferise pe pământ. Dar în prezent ei au o stare perfectă înaintea lui Dumnezeu prin îndreptățirea prin singura jertfă a lui Christos. Această rămășiță așteaptă să vadă, în curând, pe cei credincioși din vechime aduși afară din groapă. W 1, 4.

3 Februarie
Înima omului se oîndărește pe ce cale să meargă, dar Domnul îi îndreapă pașii. — Prov. 16:3.

Versetul de mai sus poate fi tradus așa: „Omul poate plănuji pe ce cale să meargă, dar Domnul îi dirijează pașii” (An Amert. Trans.). Ce mângâiere este a ști și a fi asigurat că Domnul Dumnezeu va conduce pașii celor credincioși ai Săi prin spiritul sau forța Sa activă, spirit, care e mai tare decât noi însine și care nu dă gres! Un serv credincios al Domnului Dumnezeu la în serios serviciul său. El ia la inimă responsabilitatea sa și se străduiește să facă cele mai bune planuri și aranjamente în ce privește calea sa de a servi ca un martor pentru Iehova. După ce el și-a făcut partea sa, luând pe deplin în considerare cuvântul scris al lui Dumnezeu, atunci el privește la Dumnezeu pentru îndrumare sau conducere. Dacă planurile sale merg în deplin acord cu Biblia așa după cum el o înțelege, atunci, fără îndoielă, Domnul Dumnezeu îl va conduce pe calea pe care el a plănuț cu aprobarea divină. W. 1, 1.

4 Februarie
De aceea ne și simim să-I fim plăcuți. Se că rămănem acasă, fte că suntem departe de casă. — 2 Cor. 5:9.

Pavel zicea că el însuși era „acasă în trup” și, de aceea, absent sau „departe dela Domnul”. cerce nu înseamnă de loc că el ar fi fost într-o stare spirituală fără grijă și indiferență întrucât ar fi fost preocupat de afecțiunile sale în legătură cu lucruri de aici de jos, privind la aceste lucruri trecătoare. Întrucât carne și sânge nu pot moșteni împărăția lui Dumnezeu, în consecință creștinii, atât timp cât trăiesc în carne pe pământ ei nu locuiesc împreună cu Christos Isus la dreapta lui Dumnezeu. Ei sunt separați de El; și mărgirile ochilor lor de carne, fac necesar pentru ei să privească la El cu ochii credinței. Când se unește cu Domnul Isus în cer, ei nu-și vor lua cu ei trupurile lor umane, fiind

înviați din morți ca creaturi spirituale, umbrăcuți cu nemurire și neputrezire. De aceea, ei sunt hotărâți să caute favoarea lui Dumnezeu și să placă lui Christos Isus. W 15, 4.

5 Februarie
Domnul a privit cu plăcere spre Abel. — Gen. 4, 4.

Jertfa lui Abel pentru Domnul era una din cele dintr-o roade ale turmei sale de oi. Fiind adusă junghiată, ea arăta și mărturisirea că el era păcătos și avea nevoie de o jertfă curățitoare de păcat, precum și că el avea credință că Dumnezeu se va îngriji, la timpul hotărât, de o asemenea jertfă dela femeia Sa. Jertfa aleasă de Abel era o exprimare a mulțumirii sale lui Dumnezeu pentru privilegiul de a trăi și de a avea speranță într-o viitoare eliberare din păcat și efectele lui. Jertfa sa arăta, de asemenea, că el nu aproba rebeliunea părinților săi împotriva lui Dumnezeu în Eden și că el recunoștea pe Iehova Dumnezeu ca Suveranul universal precum și ca Legiuitorul și Judecătorul legal. Jertfa moartă pe altar prezicea că Abel căuta pe Dumnezeu și se consacrare din iubire lui Dumnezeu în deplină credință că El există și că este un Răscălător drept. Astfel, Abel furniza pentru omeneire cea dintâi formă a adevăratei și acceptabile închinări lui Dumnezeu. W 15, 2.

6 Februarie
Că mă port aspru cu timpul meu, stii tin în stăpânire ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însuși să fiu lepădat. — 1 Cor. 9:27.

După ce făcuse o dare de seamă despre lucrarea misionară și de predicare neîntrecută de niciun alt apostol, dacă Pavel ar fi cedat atunci și ar fi făcut înălțimea trupului său plăcându-și și-și după carne, aceasta ar fi pricinuit ca el să fie aruncat afară, să fie lepădat. El ar fi pierdut premiul din mâna lui Dumnezeu. El nu se amig pe sine însuși cucerind că ar putea înfruntă zina obișnuită de lucru la predare în public și din casă în casă și după aceea, în timp de recreație, sau în relațiile sale strict particulare, el ar putea merge pe calea acestei lumi. Acea cale este nedreaptă, și Pavel își ținea în mod continuu înaintea ochilor, dimineata, la amiază și seara, că el trebuie să stea de partea dreptății, și aceasta atât în relațiile sale particulare, cât și în cele publice. Desi în miloul lumii, el nu se făcu pe sine o parte din ea, sau să se lase atras de căile ei. El făcea aceasta întrucât nu-și făcuse această lume prietenul său. W 1, 9.

7 Februarie
La lege și la mărturie! Căci dacă eu vor vorbi așa, nu vor mai răsar zările pentru poporul acesta. — Isa. 8:20.

Martorii lui Iehova nu vor schimba mesajul lor dat de Dumnezeu de teamă sau favoare. În mijlocul acestui fel de superioritate din cauza că sunt în mod vădit arătați de a nu fi din această lume și conspirația ei, ei nu vor opri dela popor „toate sfaturile lui Dumnezeu”. Ei vor îndruma pe popor în mod neschimbător la legea și la mărturie pe care Iehova a încredințat-o în grija lor. Nu există nicio lumină, zilei noi a dreptății în vreun alt mesaj, și nu există nicio siguranță în vreun altă domnie sau conducere în mijlocul acestei conspirații mondiale. Creștinătatea s'a dovedit a fi o orientare a acestei lumi. În displăcerea Sa față de ea, Iehova Dumnezeu retinu dela ea mesajul Său profetic și învățătura Sa, și nicio lumină nu strălucește prin organizațiunea creștinătății. El a dat legea Sa și mărturia Sa martorilor Săi credincioși. W 15, 10.

8 Februarie
Și adevărul lui Iehova ține în vecl. — Ps. 117:2.
A. S. V.

Acesta este dat ca un motiv puternic pentru unire în lauda Domnului Dumnezeu. Înainte de a spune un asemenea lucru despre adevărul lui Iehova, psalmistul avea o perioadă de cel puțin o mie de ani mapoia sa, timp care dovedise veracitatea (credințioșia) cuvântului vorbit și scris al lui Dumnezeu, dar, în ciuda scurterii aceluși timp, cuvântul Său sedovedi a fi adevărat ca adevăr neschimbător. Faptele istorice de pe vremea psalmistului dovedeau că Iehova învioră cuvântul Său, împlinindu-l și stabilindu-l prin aceasta ca adevăr, spre a fi consultat de toate generațiile viitoare. Veracitatea

Aprobat de cenzura presei centrală.